

דבר־פיוט

בְּלוּז

חזיון בן שלש עלילות מאת יעקב כהן

«...היא לוז שצובעין בה תכלת, היא לוז שבא סנחריב ולא בבלה, נבוכדנצר ולא החריבה, ואף מלאך המות אין לו רשות לעבור בה, אלא זקנים שבה בזמן שדעתן קצה עליהן יוצאים חוץ לחומה והן מתים».
(סוּסָה טוֹ)

הנפשות:

שָׂרָף, ראש העיר
עוֹתִי, כהן, על בתי הדין
חָרִיב, על המלאכה והבנין
בְּנֵי-הַדָּד, על בריאות העם
אֶמֶר, בן שרף, על המשטרה
שׁוּעָה, אשתו
בְּקִית, בתם
טַלְמוּן, בעלה של בְּקִית
אֶרְנָה, בתם
דִּישָׁן, נכדו של עומי
עֵזֶן, נכדו של חָרִיב
בְּרָקוֹם, זר
יִשְׁבָּק, שומר שער העיר

אנשים ונשים, זקנים וזקנות, בחורים ובחורות, נערים,
שוטרים, המון-עם.

ע ל י ל ה ר א ש ו נ ה

חדר מרווח מאד, בנוי קורות-עצים פשוטות רבדות זו על זו, בלי טיח ובלוי כל צבע. בירכתים שני חלונות, מְלַבְּנֹת אֶפְסִיִּים מְאָרְכִים, בלי שמשות; וילוני-הבד הקצרים מסולקים לכאן ולכאן.

מזה ומזה דלתות נמוכות ורחבות.

השולחן הארוך שבאמצע החדר, הכסאות והספסלים ויתר כלי-הבית כולם כלי-עץ פשוטים ומסיביים.

בוקר. בעד החלונות מנגד מזהירה באור השמש הבהיר שורת עצים גדלי-צמרת.

השולחן הערוך לסעודת הבוקר מקושט במקלעת ארוכה של פרחים וירק. על גבי הכורסה הגדולה בראש השולחן חלוי מעיל-בד ועליו כפה ונעלי-צמר, כולם מפוארים בציורי רקמה צנועה.

מ ע מ ד ר א ש ו ן

בוקית. אַרְנֵה. אַחֲר־כֵּך שׁוּעָה.

אַרְנֵה גּוֹמֶרֶת לְסוּר אֶת הַכְּלִים עַל הַשּׁוֹלְחָן; בּוֹקִית מְצַמֶּדֶה זֶר־פּוֹרְחִים בְּקִיר מֵאֲחֵרֵי הַכּוֹרְסָה.

אַרְנֵה אֲמִי! לְשָׁאֵל אוֹתָךְ דָּבָר תְּפַצְּתִי.

בּוֹקִית בַּק שְׁאֵלִי, בְּתִי! שׁוֹמֵצֶת אֲנִי.

אַרְנֵה הִנֵּה דִישׁוֹן, יוֹדַעַת אֶת —

בּוֹקִית אֲנִי יוֹדַעַת.

אַרְנֵה וְהוּא תְּפַק לְבוֹא תְּבַקֵּר וְלִהְגִּישׁ

גַּם הוּא אֶת-בְּרַקְתּוֹ לְאַב־אֲבִי-אַבָּא —

בּוֹקִית בּוֹא!

אַרְנֵה וְגַם לְשָׁאֵל אֶת אַב־אֲבִי-אַבָּא.

כִּי בְרַקְתּוֹ יִסֵּן לְבָרִית בִּינֵינוּ.

בּוֹקִית אֲכֵן עֵת-כִּשֶׁר הִיא וְאֵין טוֹבָה מִמֶּנָּה.

אַרְנֵה הִישְׁמַעְנוּ אַב־אֲבִי-אַבָּא?

בּוֹקִית תֵּאבִי לְדַעַת? בָּרַךְ אֶתוֹ דְּבַרְתִּי.

תְּקַר תְּקַר, שְׁאֵל, וְשׁוּב שְׁאֵל —

וְהוּא יוֹדַע אֶת הַכֹּל — סוּף סוּף:

אם באמת רוצה הנצח קוף ואת אותו

אוהבת, באמת אוהבת —

ארנה חרש, כלעצמה באמת!

בוקית אז לא ימנע את-ברכתו מקום...

ארנה במרץ עליצות אמרי!

עטה אל אמה ומחבת אותה.

נכנסת שרעה, בידה כד-חרס מלא מי-סירות, שמה אותו באמצע השולחן.

האם והבת, העומדות חבוקות וזורחות מגיל, כמו מתבישות וכבושות עצמן.

שועה בסכר פנים

סודות! בקני אפא, בקני סבתא סודות!

רוצה אני, דבר-גיל אהבן — מדוע

אפוא תחשקנה את הגיל מקני?

בהעיפה עין על סדור השולחן

מה ערף זה שביצי? הניש אוכם לנו?

בוקית דישן יבוא.

שועה מעמידה פנים תמהות דישן? לחג המששקה?

הקבר גם הוא נחשב על בני הקנית?

בוקית אקנם חפץ הוא להיות נחשב.

שועה הוא הדבר! וזה אשר תחשנה קני!

אבל אני רוצה הפל וגם יודעת.

שוא מצלמנה! אף כי מצלמנה קני.

לא מסקמה מצשינה זאת. אקנם

רק זמן המששקה פה כל-דבר יחריץ.

אולם אני היא אם המששקה!

בוקית מי יקחיש את-זאת? אבל הלא ידעת:

בושה הנצרה ברגש לבכה.

נחבאת מצין רוצה וגם מצין אמה.

שועה ואף כי אם אמה, אשר זקנה!

אף אם היא אם תמיד ומרחיקה ראות.

מה-שאלה נפשי לאם, כי קאתי הנה

אל בית זה ונפש לא היטה לי.

אשר תורני, תתמכני בצצת-אמת

ומלת-נצם — והפל הנה עלי!

אף פכה הם בני אדם: אשר אקם

נקל בציניקהם, נרק בהלקחו
 יראו אשר אבד להם.

אבל, אמי!

בוקית

שועה מנענעת ראשה

יודעת אם לתת, תמיד לתת.

יודעת להתריש ולא לדרש.

לו רק יראו חיים נאשר הנגנים!

בוקית בזהירות וכן גם תברכי את אשר נקדמתך?

שועה בקל נפשי — אף פי לא שאלה אותי.

ארגה קופצת אליה ונושקת ידה.

מעמד שני

הקודמות. שרף. אמר.

שרף, בן מאה, עוד זקוף-קומה, צועד לאטו, נשען בקלות על מקלו, אחריו
 אמר, כבן שבעים, עוד לא שיבה בלו.

שועה לקראת חמיה

שא ברקתנו, אב, ליום חגך, יום

מלאת מאת שנים לך הראשונה.

צליה עוד תוסיף מאות שנים רבות.

תודה לך, בנותי! אבל טובה

רבה מדי עלי משפיע ברבתיך.

מה רב שנים ואין פחות הצלומים

לפעל ולהנות ממלא-קל-המים?

מדת ימים לקל אדם נמנה

לפרם ולנבל, וכבוא מוצד

לך, אל תאונן, לקראת הקץ!

שועה מוצד זה פי ירסק לך מאד מאד.

זאת ברקתנו.

שרף לא צריב אתכן על זאת.

מחקרב ורואה את הבגדים על הכורסה

מה אלה פה?

שועה מתנת ידנו היא.

ידי שלשה דורות, לך לזכרון.

שרף נבירה-נא, מלאכת מי פל-אלה.

מעיל רחב-מדות זה עם רקמת-המשי
 רבת-הפריגים בצנארוֹן,
 בגב ובאָשר שולים שָם.
 פרי אמן-יד וטעם טוב וארץ-רוח —
 רק אֶשֶׁת חיל קְשׁוּפָה תִכֵּן קְמוּחוֹ.
 שועה כי לא אֶזְלַח עוד לְעִבּוּדָה קָשָׁה,
 אוכל אֶקְדִּישׁ פְּחֵי הַמִּצֵּט לְאַלֶּה.
 וּכְפַת־רֹאשׁ בְּרָה זֹאת עִם פְּטוּרֵי צִיצִים,
 שרף הלא היא מְצֻשָׁה יְדֵי בְּקִית,
 אֲשֶׁר אֶבִּיב לְבָה תְּמִיד פּוֹרֵחַ.
 בוקית וּבְרֵחֵי הַיָּמִים, קֵם נְשֹׂאמֵנִי,
 יְלֵדָה שְׁמִחָה, קָבֵד עַל קִדְמוֹתָי.
 שרף קְצֻטָּה עַל קִדְמוֹתֵי אוֹתָךְ נְשֹׂאמֵנִי!
 וְאַלֶּה נְצִל־תְּקַדְּדִי, תְּרַקְמוֹת מְהֵרָה,
 הֵן מְצֻשָׁה אֶרְנֶה קֶלֶת הַרְגֵּל,
 אֲשֶׁר תְּרוּץ קְצִיר פְּרָא קֵל הַיּוֹם.
 ארנה צוּחַקת קוֹל גְּדוֹל, פְּתֹאוֹם עוֹצֵרֶת, מִנְּמַחַת שְׂפָתֶיהָ
 אֵךְ עֲלֵבְנֵי אֲבִי-אֶבְרָהָם!
 שרף אַל תִּזְלָבֵנִי! רוּצֵי כְּאוֹת נִפְשָׁךְ,
 קֵל עוֹד בְּגִלְיָךְ, בְּצִיּוֹנֶךָ קְלוֹ.
 יושבים לשולחן. בוקית מחלקת את מנות הירקות: אָמַר מִמְּלֵא אֵת
 סַמְלֵי-הַחֶרֶס.
 אָמַר אַיִה טְלָמוֹן?
 בוקית וְדַאי יָבֹוא עוֹד רְגַע.
 אָמַר הֲלֹא יוֹדֵעַ הוּא אֶת-פְּרֻשֶׁת הַיּוֹם
 וּמֵה־זֶה כִּי בּוֹשֵׁשׁ לְבֹוא?
 שרף הַנִּיחָה לוֹ!
 בן טוב הוא וְעוֹבֵד תְּרוּץ, נוֹשֵׂא בְּעַל
 וְנֶאֱמָן מֵאֵד. עִם שְׁחַר כִּי אֶצְא,
 אֶרְאֶנּוּ אֵץ רֹאשׁוֹן אֵל הַכְּנָמִים,
 רֹאשׁוֹן גַּם בְּקָר זֶה בְּכִנְיִי לְחַגִּי.
 אָמַר וְעַם קֵל זֶה נוֹהֵג הוּא בְּנִירוֹת,
 מִתְּרִישׁ וְכִמוֹ עוֹצֵר מֵה בְּלִבּוֹ תְּמִיד.
 אַחַר הוּא, צֵד הַיּוֹם אַחַר בִּינְיָנוּ,
 וְאִם שָׁנִים עֲשָׂרִים הוּא וְתִמַּשׁ בְּבִית.

שועה הן גם אני אחרת —
 אמר אך טובה ממנו!
 וגם נוטה אשה להקשר מגבר.
 בוקית זכר, פי עוד אחד אחר צפוי לבית...
 ארנה משפילה עיניה.
 אמר אקנים ענן קשה הוא! מצטים אנחנו.
 סגורים בעיר הזאת ואין איש בא אלינו.
 ובק המשפחות, שני בנים זכרים להן.
 תמנה לנו האחד, ולא רבות הן.
 בוקית הן בק דרוש אחד והוא אולי נמצא קבר!
 ארנה מסמיקה ומשפילה עיניה; אמר מסתכל בה בעין כחגת.
 שועה מתוך הצצה בעד החלונות
 הנה טלמון הולך — וגם דישן אתו!
 טלמון ודישן נראים בעברים. ארנה, שהתעוררה, נותנת אות מעודד
 לדישן.

מעמד שלישי

הקודמים. טלמון. דישן.
 טלמון סלחו לי, אם מצט אחרתי. המלאכה
 רבה היא. הגפנים שחות מסבל
 האשפלות ונג הבכורים קרוב.
 צור דישן לי — גם זה קרוב!
 יושב לשולחן.
 דישן בידו מקל מחוטב יפה, לשרף
 שא ברקתי ארון נקבד, ליום הנה
 ונקבל-נא מתנת-ידי זאת הדלה
 לאות קר ואהבה ואמן.
 שרף בקבלו המתנה
 תשרה ברפת אלה על ראשה, בני!
 שועה הלא תשב עמנו לאכל דישן!
 דישן יושב. טלמון מוזג לו.
 שרף בהוסיפו להסתכל בפתוחי המקל
 מלאכת-יד קפה היא, תאנה לצין!
 אכן מקל ישן לי, זה שלשים שנה

על כל דרכי נלנה לי, צעדי תומך.
 ידי אלם, שומר אמן, ועד יחיד
 לכל שפוני הגות לבי ועצבוניו —
 ואיך אבגד ברצ פנפשי לי?
 אולם לזכרוןך הטוב, בני,
 יהי מקל חדש זה לי, רצון פמוה,
 ואל חתונתך, לא עוד תרסק.
 הנה אכטיחך, את-פצמי ינחה.
 הנה כן אהבבד, אדון יקר,
 לזמין אותך פצת לחתונתי.

דישן

ארנה נבהלת; הכל נושאים עיניהם בחמתון.

שרף הפקר פטרף נצרה לה טובה?

דישן קם ממקומו

אמנם פטרתי נצרה לי בת-טובים,
 וזאת אסת עמה תקנת נפשי
 ושאלת, כי לא תמנע, אדון נכבד,
 אותה ממני — את ארנה הנחמדה!

דישן

במאור פנים

פארח לא רגיל משאלתך הפצת,
 אכל ישרות זה לשונך לבי לוקחת.
 אכן פטרם אצנך דבר ברור,
 עוד אשתצה עם ידי אבי-אביך,
 אשמע דעו, אדע משאלותי —
 ולא נטש מנהג-אבות נבון מקדם.

דישן יושב, מביט אל ארנה ושני שניהם נוהרים; טל מון קודר, מכיון

גבות עיניו.

אמר

הגידה-נא, דישן: הלא ידעת,
 כי רק לאיש, אלינו יצבר פליל,
 איש פרם ושרה, לתת נוכל פתנו.
 מילדותי נהר לבי לפרם
 ולשרה, לא כן אחי הפכור, אבצן:
 על המגלות, עטו ביד, פל-הימים
 ישב, פסוקי כל-דת נדין שגן על-פה;
 הוא גם מסרת האבות ימשיך
 ומקצועם עם נחלתם ינחל.

דישן

אני אהבתי מעודי האדמה
 כל-מלאכה פשיתי, וצמח
 מה רב אשרי למצא משאת נפשי!
 מסכת רק אחת לו מצביר אלינו:
 בנים וקרים פי יגלדו ולא בנות.
 ארנה ודישן משפילים עיניהם.
 אמר הוי קלת-ראש אשה וקצבת-רוח!
 עוד טרם חג הארושים הוחג
 וקבר מנצנצת בורופה הגלד.
 שרף שישב, אחרי אכלו מעט, שקוע בתוך עצמו
 לא נמלא, בנים, חובת לבנו, אם
 לא נצלה זכרון אמכם שצה זה,
 ואם תראו אותי וקש לבכם היום
 לראות אותי פה עמכם, דעו,
 פי היא רק היא צנתני הסיים,
 זה חמשים שנה, ומצנקה שמרתי.
 קשמה עליה מחלקה, והיא צעירה עוד,
 בקשה למות! לא נסתיה,
 אמרתי לה: אסף אלך ולא אשוב!
 אמרה לי: לא! פי עוד סיה תקנה
 ועוד תפעל שנים רבות על ארץ,
 גדולות תפעל בוקר אהבתי לך!
 וכה קדשתני לסיים שנית,
 וכה נשאתי בי וקרה משמרת קדש,
 לא עוד יבצתי כל-אשה, כל-חשק עוד,
 רק זיו דמותה רחף עלי תמיד,
 האיר אפלותי, נחם נפשי, עורר
 למאמץ כל-און — עד הנה הביאני.
 שועה היטיבה גם השפילה לצשות!
 פי כן סתה דך ועל דך שפלה.

שרף תפוש עצבו

היתה נפשה וקה קרן-אור מרום,
 בשקט מרומים נשאה את-מקאוביה,
 וגם צדקה עליה את-הדין, אמרה לי:
 אמנם בגמול יבי השיב לי אלהים —

צויתי גם כסייתי האמת... שקרתי!
 אִמְרָתִי לֵה: לְשׁוֹא! לֹא אֶאֱמִין לָךְ —
 הַפַּעַם. בַּק הַפַּעַם מִשְׁקֶרֶת אֶת!
 כִּי לְהִסָּב לְבִי מִמַּחְשַׁבְתִּי
 לְהִלּוֹת אֵלֶיךָ בְּדַרְכֶּךָ. תֹּאמְרִי זֹאת.
 הִיא לֹא צְנִתָּה מְאֹד. וְבַק תְּפַשֶּׂה יָדִי.
 בְּדַשָּׁה בָּהֶן שָׁנִיָּה וְנִשְׁקַמְתִּי חֲרָשׁ.
 וְדִמְעָתָה נִזְלָה. צְרִכָּה יָדִי.
 דַּמְמָה.

אמר מציץ למרחוק בעד החלונות
 אם לא אֶשְׁנָה, אֹרְחִים בָּאים אֵלֵינוּ.
 הנשים מאספות הכלים.

שרף מקטל ידיו
 יהי שם הנוטן סיים ולטיים
 נוטן קוון ברוך!
 המסבים יהי ברוך!
 מלמון לדישן נשוב לצבודה! ואת, אֶרְנָה.
 הלא תבואי?
 ארנה בוא אבוא מהר.

שלמון ודישן יוצאים. בוקית וארנה, כלי השולחן בידיו, מסתלקות
 לחדר סמוך.

אמר לשועה יש-רנש לי, כבר יכולה את לקבין
 את-מטעמך למשתה הארושים.
 שועה בבת-צחוק

ולקני-כן קראתני קלת-דעת!
 נוטלת המתנות, המונחות מן הצד, ויוצאת: אמר הילך אחריה.

מעמד רביעי

שרף. עויתי. קרים. בן-הוד. באמצע ארנה.
 שרף הִיו בְּרוּכִים רַעִים! אֵין זֹאת, דָּבָר נִכְבָּד הוּא.
 כִּי הוֹצַלְתֶּם לְבוֹא נִחְדוּ לְעַת הַזֹּאת.
 עויתי בַּק בָּאנוּ לְבָרֶךְ בְּשֵׁם זְקִנִי הַעִיר
 אוֹתָךְ לְמַצַּת שְׁנוֹתֶיךָ. עוֹד תִּדַע הַעִיר
 לְקֶשֶׁר הַדָּבָר סָגָף בְּמַעֲשֵׂה נִתְדָר.

ישא שמך כליל-זהר למרסק דורות.
 צתה רק באנו להגיש את-ברכותינו,
 והן ברכות כל-בני העיר, בטוחים אנחנו,
 כי לצמד תוסיף במלא כל-פחותיך
 שנים רבות רבות עוד ולכהן תוסיף
 במשך-תך הנצלה שנים רבות.
 שרף נרגש הואילו-נא, מקבדים לשבת!
 יושבים.

אמנם אין לי מלים, ורב תודות לך,
 כי לטובה זכרתוני. מה-פצלתי?
 ואם פצלתי מה, הלא געזבתכם.
 לך כל-הקבוד, כי רב העבודה!
 צשינו, כי הלחבת את-החסד בנו
 ואת האמונה בישר מצשינו.
 הלא מאז כהונתך כראש העיר,
 זה שבע וצשרים שנה, עלתה העיר
 ורב השפע והחסן בה כרב
 המפעלים הגית ובצעת,
 ועל הכל מפצל התפלות
 נושאות מימי האשד אל שדה נעיר,
 לרבות הנקיון והתנוקה,
 אשר ספר גדלו שבצה מימי: כלתי,
 לילא אני גהלתי המלאכה.
 בן-הוד וכי שפרה בשנות כהונתך
 העיר בריאותה לאין צרוף,
 אךכו ימי הצר, טובה הזקנה,
 והמחלות גם קלו גם מעטו —
 כלתי, כרופא הראש, אני לקבצ.
 עותי נאני, כאב בית-דין, העיד כלתי,
 עד מה היטיבה את-דרך העיר
 באלה השנים, כי פחתו
 הסכסוכים בין איש לאיש והשנגות,
 נאו במספרן על הדונות,
 יקריחו בחמם העלומים.
 שרף ואת-כל-אלה, פרי גיעכם אתם

וְהִקְמַתְכֶם בְּתֵּהָאֵמֶץ, לְזִכּוּתִי תִּמְנּוּ?
 קִצְרוּ כְּתִפֵי מִשָּׂאת כָּל־הַמִּשָּׂא הַזֶּה!
 אֲכַן רֹאשׁ שְׂמִחָתִי כָּל־הַיָּמִים הֵיחָה
 שְׂרֵת הַעִיר בְּאֶשֶׁר אוֹכַל שְׂרֵת.
 גַּם לְהוֹקִיר מֵאֵד יְדַעְתִּי הָאִמּוֹן.
 שְׂמִתֶּם תָּמִיד בִּי וְתִחַדְשׁוּהוּ עֲתָה.
 וְצַר לִי צַר אֶפְסוֹא לֵאמֹר לְכֶם.
 אֲכַל חוֹבָה עָלַי לֵאמֹר לְכֶם.
 כִּי לֹא אוֹכַל עוֹד לְהוֹסִיף עִבֹד בְּקַדְמֶם.
 וְנִחַרְצָה עִמִּי עֲתָה, בְּהַחֲצֹל
 מִסִּפֵּר שְׁנוֹתַי וּבְהַסְגִּירוֹ כְּחוּג.
 לְנִטְשׁ אֶת־מִשְׁרָתִי.

הַפְתָּעָה.

אֵיכָכָה זֶה?

חֲרִים

מִדּוֹעַ?

בְּכַהֲדוֹד

שִׁרְיָ

הֵן־טוֹב הֵיחָה, אֵלֹו מִקֵּץ מֵאָה שָׁנִים
 שָׁב הָאָדָם לְחַיּוֹת שְׁנִית מֵרֹאשׁ.
 בְּקִשְׁרוֹ לְפָרֶחַ שָׁב בְּבֶשֶׁר הַיָּלֵד.
 חוֹשִׁיו הִתְנַצְרוּ בְּצִמְא־עֲדָנָה קִדְשׁ.
 וְכָל אוֹנָיו וּמֵאֲנָיוּ בּוֹ רַעַנְגוּ.
 שְׂרָצוּ, הִרְסוּ לְפַעַל עֲלֹמִים —
 וְעוֹד יִתְרָה הֵיחָה לוֹ, כִּי נִסְיוֹן חֲזָיו
 וּבִינָתוֹ, קָנָה עַד הֵיחָה לוֹ.
 מְנַעְוֵהוּ מִחֹזֵר עֲתָה עַל הַשְּׂגִיאוֹת
 וְעַל כָּל־גְּדוּדֵי רוּחוֹ מִקֵּדָם.
 אוֹלָם לֹא כֵן גָּזַר יוֹצֵר כָּל־הַחַיִּים!
 נִשְׁחַת גּוֹ הָאָדָם, אֲחִירָיו רוּחוֹ שׁוֹקֵעַ
 לְצַט לְאֵט, אֲכַל בְּנֻדָּאוֹת.
 מִהֵר בּוֹ יִרְאוּ אוֹתוֹת הַכִּלְיוֹן.
 וְטוֹב לְאִישׁ, יִדַּע זְמַנוֹ וְכַחֲוֹתָיו.
 וְנִטְל רַב מִנְשָׂא לֹא יַעֲמֵס עָלָיו
 וְלֹא יְהִי לְצַחוּק, וְלֹא יַעִיר תְּלוּנּוֹת.
 בְּכַהֲדוֹד אֶל־יִתֵּן אִישׁ, כָּל־עוֹד כְּחוֹ, אֶת־הַזְּקָנָה
 לְהַשְׁמֵצַר עָלָיו! יַגִּישׁ אֲצַבֵּעַ לָהּ.
 מִהֵר תִּתְפַּשׁ בְּשִׁמִּי יָדָיו וְסִכְרֵי־עֵנּוּ.

זלף לו לזרפו, נעשה את-מצשהו —
 אין צת לו, אין ענין בה, אל תפריעו!
 הן-גם אטה נהגת בן עד פה וטוב לך,
 ולמה זה שגית ריחף פתאם?
 צדק בן-הוד, והלא עוד פתח אתך
 וריחף בהיר ותבונתך צרה
 לפעל ולעשות, בנסיונך הרב,
 ואין אהוב כמוך ומקבד על כל,
 ואין ראוי מקך לעמד בראש העיר.
 עותי אף לא תמד זקנה לסי שנים לבד.
 גדלת בשנים, אכל צעיר אטה
 ממנו, מרבים צעירים ממנו.

כתבוננו במיוחד אל ארנה, הנכנסת וקנן יין וכוסות בידה והיא מגישה
 אותם בברכה אלמת

נשאל הנצרה! — הגידי בת:
 תפז אבי-זקנך לנטש משבת הראש —
 האם צדק?

ארנה איכה אצו סויות דצתי
 בפיני זקנים ומקבדים קאלה?
 עותי דברי ואל תיראי!
 ארנה אם אמנם
 בן נעשה, בק אברך על זאת.
 תמיד פסוק, תמיד רדוף הוא, כל-קמיו
 גם לילותיו הם דאגות העיר.
 יש אין לו פנאי אף לאכל לחמו אטנו.
 ולמה זה עליו בק לעבד תמיד?
 האם לא ני עבד? וכאי הוא למנוחה!
 חרים הו אף, ילדה פתיה! מה-לא תביני,
 פי בק העבודה את-פחותיו תתמך?
 ענין לענות בו יש — ענין יש בסיים,
 ובאפס מצשה בל הנבר.

שרף אחרי מוגו הכוסות

צדקה הנצרה, אמת דברה.
 אף גם אטה, חרים, צדקת בדרךך.
 פי בק המצשה יחזיק אוני.

אָבֵל יִשְׁצַרְךָ לִי כִעֵת לְהַנְפֹשׁ.
 לְקַרְא שְׂבֵת לִי מִמַּמְל כָּל-הַיָּמִים
 וְלִשׁוּם צִיּוֹן עַל סִבִּיבֵי וּלְהַתְּבוֹנֵן
 אֶל הָעוֹלָם כְּמוֹ-שֶׁהוּא, לֹא רְאִיתִיו
 זֶה-קָבֵר, וְאֵל הַמַּצְשִׁים הַנּוֹצְשִׁים
 עַל אֶרֶץ, וְלִבְחֹן אוֹתָם עוֹד פָּעַם
 לְאוֹר שְׁקִיצַת יוֹמֵי, צַח יְהִר וְשׁוֹקֵט.
 אַרְנָה רְשׁוֹת לְלַקֵּת לִי?
 שׂרְף בְּרִצּוֹן לְכִי בַתִּי,
 הֲלֹא אֶעֱזֶה אִתָּךְ.

אַרְנָה הוֹלֶכֶת.

חַרִּים עוֹד יוֹמֶךָ נְדוּל
 מִהַתְּבוֹנֵד וּמִשָּׁבֵב הַשְּׁבוֹן אַחֲרוֹן.
 עוֹד רַב שָׁנִים הָיִיתָ לְעִיר תּוֹכֵל
 אֲשֶׁר הָיִיתָ. אִם קָבֵד מִמֶּךָ הָעֵל,
 לֹא נִסְפַר מִמֶּךָ עוֹזְרִים, כָּלֵל תִּדְרֹשׁ.
 עוֹתִי רְצוֹן אָדָם קְבוּדוֹ. אָבֵל תִּדְעֵ,
 כִּי אִם תִּלְךָ, גִּלְךָ אִתְּךָ גַּם אֲנִי
 וְעוֹד רַבִּים. וְהִתְאַמְנָם תִּמְצָא,
 כִּי כִּצָּה לְכַלְנֵי צֵת לְלַקֵּת?
 שׂרְף הַלִּילָה לִי אִישׁ לְלִקְבוֹ עָרֵב.
 כַּקִּ לְנִפְשֵׁי הַגִּיתִי עַל גִּפְשֵׁי.
 וְזֹאת רְאִיתִי: יֵשׁ מוֹעֵד לְכָל וְנִבּוּל,
 וְטוֹב לְדַעַת אֶת-הַנְּבּוּל וְהַמוֹעֵד.
 יְבוֹאוּ אַחֲרַיִם, עֲצִירִים מִמֶּנִּי,
 יִשְׁימוּ עַל שִׁקְמָם הַכְּצִנֵּן הָעֵל,
 יְגִילוּ לְשִׂאתוֹ, גַּם עֲלֵיהֶם יִקַּל.
 עוֹתִי אֲבֵן יִקַּל, וְכֵן מִדִּי, וְהוּא הִרְעֵ.
 שׂרְף אִם כֵּן מִדִּי, יִרְאוּ הִרְעֵ, וְשִׂאת יִלְקְדוּ.
 בְּדַהֲדוֹ רוּחָה אֲנִי, אֲסוּן בְּךָ בְּצִיּוֹן לְפָה
 וּבְדַקְרִים הַיּוֹם לֹא נִבְלֵ-לֶךְ.
 עֲשֵׂה אִפּוֹא זֹאת לָנוּ, נְבַקֶּשֶׁךָ:
 סִפְּהָ מִצַּט, עַד הַקְּצִיר עָבֵר וְסָג
 הַבְּפוּרִים נַחֵג, עַד אֲזוֹ אֵל תִּנְדַּע
 מִחֲשַׁבְתְּךָ לְאִישׁ — אוֹלֵי תִּשׁוּב מִמֶּנָּה.

חרים טובה צצת בן-הוד —
 עותי כמו תמיד!
 שרף אם זה הוא תפצקם — תפצץ אמלאנו.
 עותי עתה נרימה כוס-בִּרְכָה, נשף לְחַיִּי
 האיש הנצנץ, הנדיד זֶר־הַלֵּב,
 וראש העיר!
 שרף לְחַיִּיכֶם אֲתֶם!

שוחים לאט.

קול המולה רבה מרחוק. בעד החלונות נראה המוני-עם רב אך ונדחק ומתקרב.
 הזקנים קמים בבהלה ונגשים אל החלונות.

עותי לשרף, עד גשחם
 עוד יש לי, ידידי, דָּבָר אֵלֶיךָ
 על-דבר נְקֵדִי דִישׁוֹן —
 שרף . אני יודע:
 בְּגִן-הָעִיר עִם בּוֹא הַשָּׁמֶשׁ נִפְגֵּשׁ.
 בְּדַהוּר מִי זֶה הָאִישׁ, סְבִיב לוֹ הַקֶּהֱל נְדַחֵק?
 חרים וְנֵה הַלְבוּשׁ צָלְיוֹ? הַמְשַׁעֵץ הוּא?
 ההמון מתקרב לבית בשאון רב.

מעמד חמישי

הקודמים. אמר. שועה. בוקית. יש בק.
 אמר, שועה ובוקית באים מזה ומזה בבהלה.
 אמר מה המרוץ הזה? מה המקהל?
 בעד החלון
 הנידו, מה-קָרְה?
 קולות מן הקהל איש נר! איש נר!
 אמר נדהם, כלפי האנשים בבית
 איש נר!
 תנועה של תדהמה וסקרנות.
 עותי איך בא איש נר לתוף העיר?
 אמר כלפי חוץ
 אֲתֶם לָאֵן? שוֹטְרִים, שִׁמְרוּ מִבּוֹא הַבַּיִת!
 עותי הִנֵּה יִשְׁבֵּק! בּוֹא יִשְׁבֵּק, שׁוֹמֵר הַשַּׁעַר,
 יֵאמֶר, אֵיךְ בָּא אִישׁ נֵר לְתוֹף הָעִיר!

אמר הכניסו את-?שֶׁקָ!
 בוקית לעצמה, כחולמת איש נר!
 שועה כמתוך פחד איש נר!

השאון בחוץ אינו פוסק; אמר סוגר את הוילון על פני החלון האחד. נכנס
 ישב, איש גוף וישיש מאד, זקנו עד לטבורו, משתחזה עמוק.

שרף הנד, ?שֶׁקָ: איך בא איש נר לעיר?
 האם אמה פתחה לו השער?
 ישבק קטאתי, וללא סליחה, נדצתי!
 אֶמְנָם פתחתי את-השער לו.
 שותי איך זה עשית בדבר הזה?
 ישבק צמדתי בצרונה לסני ביתי,
 השקיתי מים את-צמחי הקרוב.
 שתאם שמצתי קול דופק. הקשבתי,
 מעם השער בא הקול. מאד נבהלתי!
 שנים הרבה הרבה אני שומר השער
 ולא ראיתי, לא שמצתי מאבי,
 לא מזקני, מזקן זקני, זכותם: בישתי,
 אשר יבוא איש וידפק עלי השער.
 מה תקצה, שאלתי ומי אטה?
 והוא: אדם אני, צמא למים —
 פתח השער, כי גוע אני!
 געורו בי בחמי, אל לכבי אמרתי:
 הנה אני נוהן לצמח מים,
 לצשב זה דומם, אין רוח בו,
 ושם אדם כמוך, נשמה חיה
 ולב הולם, בשר חי וצוץ מקאב —
 ואיך תקנע את-עורתך ממנו?

שרף וכן פתחה לו?
 ישבק פתחתי לו
 והוא נכנס, כמצט נדחק, בפי השער,
 סגרתיו חיש מאחריו. הנשתי לו המים,
 ובעוד שותה הוא וצוץ צבר —
 חרים נקדי?
 ישבק הוא הוא! צמד והתבונן.

בא בדברים אתו ויוליכנו
העירה.

אחרי דממה, בהכנעה

ועתה חרצו את־משפטכם.

לא אבקש רחמים, פי צוני גדול.
שרף לך לשלום! הן לא נשא צון עליך.
פי נקמרו בחמיה על אדם.

יש בק, פניו גוהרים, יוצא מתוך השתחורית.

עויתי אכל צנו, מה־זנה נחפו למשך

איש זר לתוף העיר?

חרים זה דרך סצר לו.

קופץ לתוף קל־אש ולא זרקה חשב.

שרף הלא נקרא להם לשנים ונכואו!

אמר בעד התלון

הכניסו את־הזר, גם את־צונו!

מעמד ששי

הקודמים. ברקוס. עזו. בטוף ארנה.

בכנס ברקוס, בן שלשים ומעלה, לכוש כתיר, תרמילו על גבו ומקלה־הרים

בידו; אחריו עזו.

רגע גדול של הבטה סקרנית.

שרף מאין אמה? ואיך באת הנה?

ברקוס מארץ רחוקה אני, לחוף זמים שוכנת.

רבות הפלגתי בעולם, רבות ראיתי

ולא שבצה נפשי. שניתי למדבר,

אל ממלכות החול ואלם הנצחיים,

בלבן השממה חתמתי צקבי

וקול שירי קדמי צורים התמיה.

נדדתי זמים בשמש, לילה נחתי

בקערש כוכבים. אל סלצי־שגב אלה

הנצחתי, נקלאה רוחי ממגור צנו

ועל אבדון תהומותם אלם נצחתי.

נתציתי גם, אולו המים מפלי.

אמרתי, פה אשכב ולא אקום עוד.

הבקר הפתיצני קול קול האשד.
הלכתי כהולך אחרי הזמר,
פתאם ראיתי לפני מבנית חומה
נסלע, מצשה ידי אדם, גם זמד:
האין זאת כי משפן בני אדם פה?
פה באתי עד השער.

המדע, איה?

שרף

ברקום הגד לי. ואני עוד משתאה, תנד
להאמין עוד: האמנם בלו? אנכי,
בעיר, אין למלצף הננות בה שלטון?

שרף האם שמצפם מעודך את-שם העיר?

ברקום שמצפתי, אף אמרתי אל לבי תמיד:

לו שם אני, הייתי שם טי-עולם
ולא יצאתי אל מחוץ לעיר לנצח.

שרף כן גם יאמר בל-איש צעיר בעיר הזאת.

אף בהזקין האיש וסבל שנות טייו
ירבה, יבדד עלי, יחשב אחרת.

ברקום אכן זה אשר-סלא וסדנה בבה

לדעת, כי טייד מבטחים לך

ויש לך מרסב-ימים הגון פתוח.

ואין לך לרוץ ולהדסק.

ישתה יינה תוכל בשקט, לחקך

אכל בנחת ונחשב מתון מתון

מחשבתך על נפשך, על העולם.

אין זאת כי גם הזמן פה לאטו נגר.

ארץ היום, ארץ הלילה יתר,

גם שפת האילנות פה יתר חרישית —

מפסיק פתאם, נפתע למראה ארנה, הנכנסת מהר מתוך התעוררות סקרנית
ומעמידה בו עינים גדולות.

דממה.

שרף וכן אפוא עגנו לך לראות העיר

ולהתבונן אל כל המתכתש בה?

ברקום אם כן תהי הקשות לי נתונה.

שרף הנה אפוא ברוך בבואך אלינו!

אורחי תהיה וכל-העיר לך פתוחה.

ברכום אוֹדָה מֵעֵמֶק לֵב צֶל קַל הַחֶסֶד!
 מסתכל בידיו מתוך אי-נוחות.
 שרף ראשית להתרחץ תאבה קצט?
 בקיט, אָרְנָה, צֹרְנָה לְאוֹרֵם!

ברקוס, להומנתה האלמת של בוקיט, הולך אחריה; אחריהם ארנת.
 שועה, עודה כנבלת, יוצאת גם היא, אחרי הסוס של רבע, אחריהם. שרף
 ושלושת זקני העיר שבים בינתיים למקומותיהם ליד השולחן.

מעמד שביעי

הקודמים בלי ברקוס והנשים.

שרף ברוח טובה

לא אשאלה, צונו, איך אל הנר נטפלת.
 אף כי קפצת, בלי שאל פי איש,
 להוליכו העיירה ופרגו
 את-קל-העיר משלום צבדנתה —
 הלא תודה, נמקד מדי הייט.

עוז

כי בא צלי בתויו משחק הדקר!
 אדם, ולא מזה, אדם מפרמקים,
 לזטי הפסד והסוד, סגרו עלינו,
 ברפת שלום מפרמקים! מן העולם
 הקי והגדול, רק בתויון חלום
 ובשים אגדה נשצרגו.

האם אני משכתיהו? הוא משכני אני!
 קסמני בדמותו וקל מלה מפיו
 פתחה לי פתח לעולם התצלומות —
 ובקוד אני שומע כחולם דכריו
 והקהל סביב הלך והתגבר:

איש זר! איש זר! בקע הקול מצברים,
 ומקצוי העיר צנה הקול: איש זר!
 ועם קל-נה אפונה, אם צשה היטבנו,
 כי איש זר, בל-נבע, חדר לעיר נתנו,
 נחקר מבואותינו, צפונותינו.

עותי

הן לא לריק צו מדורות הוא לנו
 לשמר את-סוד העיר, לרבות בה עץ ושנים

ולצטף בתיק מקלעות צלים
 ולצרוגות ירק הפך את-גגותיה.
 למען העפינה מצין לנאה ורה,
 עד לא ידעו עוד מקומה ולא ירגיש בה
 אף האמין, לראש צוקים יפסיל סביב לה,
 עד תהנה לאגדה, בל-יאמינו בה.

חרים

צוריי-הענקים המבקעים סביב,
 נצרות בראשית עם אפל התהומות
 שוקרים הם גאמנים על שלום עירנו.
 והלא ידענו נאבותינו שחו לנו,
 והדברים בתובים על מגלות הקדש,
 צדמה שקדו אויבים רבים מקדם
 לבקיע אל העיר ולא יכלו,
 אל סלע החומה גפצו בל-חציהם
 וסגריהם לפי תהום נסורו.

מאז נקפו הרבה יובלות שנים
 וכבר גם השבילים הבודדים נמחו,
 הובילו לסנים לעיר, סגרה עליה
 באין יוצא וקא — ומה-יבא אויב?

עוה

לא באיבה וקרב — בדרך השלום
 יבואו, למשמע סגלות העיר,
 מפל פנות עולם וידחקו בגלינו.
 וגם ארחות נקר ומחשבות לא-לנו
 אהם יביאו, יתסו אשיות חיינו,
 אפן תשקע וכיחנו, חסד אל ידעך.

חרים

הלא גרע בחק גבון למנע
 את-שטף הנרים.

עוה

את-שטף מקסרם,
 לא שטף דעותם, באין רואים תחלנתה,
 תפשטנה על סביבן, ואם אחד נושאן.
 אם תזקות ומוצקות אשיות חיינו,
 מה-פחד כי יבואו מרחוק רוחות?
 הלא בואת רק תבנתה.

עוה

איך תהין

אמר

לפתח פה בסוד זקנים ולא נשאלת?

חרים מה־זה הנה לך, עָנוּ?

הניחו לו!

בְּהוֹד

נְרָשׁ לְבֹא הַנֶּזֶר, לֹא עוֹד יִשְׁלַט בְּפִיו.
אֲבָל עֶדֶק הַעֲלָם: מֵה־זִּירָא מְרוֹם
וּקְצוֹר אֵימָן רוֹחֲנוּ וְנִיֵּינוּ פֹה,
בְּסִטְרַת הַסְּלָעִים, נִתְּנוּ פָרִים הַטּוֹב,
עַד לֹא יָצוּ מִלְּצַף הַמִּנֵּת בּוֹא גְבוּלָנוּ.
הִיִּסְתָּ לְבָנוּ אַחֲרֵי זֶה־שָׁנָא נֹדְדִי?
הָאֵם נִמְיֵר חַיִּי שְׁלָנָה בְּאֵימַת־מִנֵּת?
שָׁכַן עָמַא־דְּעַת בַּל־יִרְנָה בְּלֵב אָדָם,
וְשֵׁשׁ אָדָם לְשִׁמְצַ וְלִרְאוֹת הַפֶּל,
וְאִם לִרְאוֹת הַמְּרַחֲקִים נִמְנַע מִמְּנוּ,
מִדּוּעַ נִמְנַע מִשְׁמַצַּע צְלִיחָהּ?

שָׂרְף

נִרְאִים דְּבָרֵי בְּנֵי־הוֹד לִי, לֹא נוֹכַל עֲצֵר
בְּרוֹם הָאָדָם, לְמַרְסַב־אֵל יִשְׁאַף.
סָנָה קִטְנָה עַל אֲדָמָה מְעוֹן הַגּוֹ,
מְעוֹן הַרִים קַל בְּחַבֵּי בְּחַמֵּי עוֹלָם.
רְאֵה הַמִּינֵת הַעֵס, בַּקַּ מְרַחֲקִים הַרִים!
הַגֵּם לֹא יִהְיֶה בְּךָ לְבָרָה, עוֹמֵי,
לְקִרְאוֹת הַנְּסֻחָרוֹת, הַכִּיָּא הַנֶּזֶר אֲלֵינוּ?
לֹא! לְבָרֵי שׁוֹקֵט, וְבַקַּ לְזֹאת יִחְרַד,
לְפָרֵץ זֶה הַעֵס לְקִרְאוֹת הַנֶּזֶר,
אֲךָ צַל צְלוּ רְעָה וּבְרָה שְׂכַח נִפְשׁוֹ,
וְנַח פֶּל־מְלֹאכְתּוֹ בְּעֵצָם יוֹם בְּצִיר
וּבְסָרְא יִשְׁתּוֹלֵל, יִנְהַק בְּקִצְרֵי רוֹם.
שְׂאוּנֵי, דִּידֵי, פִּי לֹא אוֹכַל רְאוֹת
אֶת־הַמְּרַעָה הַזֶּה — עַל־כֵּן אֲלֵךְ לִי עֲמָה!
קָם לִלְכַת.

שָׂרְף

קָם בְּבַהֲלָה

אֶל־נָא מִלְּךָ, עוֹמֵי, וְנִשְׁשֶׁה מְרָה!

עוֹתִי

אֲלֵךְ לִי לְהַפְיֵג מִבֵּת נִפְשִׁי.

מְבָרַךְ כְּדַמְמָה וּוּיֹצֵא.

התמולה בחוץ מתרבה. שרף פותח את הוילון הסגור, ים של ראשים מתגלה עד אפס מקום. גם השאר מתקרבים אל החלונות.

מעמד שמיני

שרף חרים. בן-הוד. אמר. עזו. — שועה. בוקית. —
דישן. ארנה. ברקוס. — שוטרים. קהל.

חרים אין זאת פי כל העיר פה נאקפה!
אמר עוד לא היתה קזאת! יש להשיב הסדר!
כלפי חוץ

הו אונחיים! מה-תעמדו פה. תצפו?
לכו לכתובים ואיש לעבודתו!
קולות מן הקהל

...איה האיש הנר?
ראות הפגנו את-האיש הנר!
אמר ראה תראוהו! במגרש הגן תראוהו,
בקרבו. פי תשובו מצבודתכם.
עסה לכו הפיתה!

קולות ...את-האיש הנר!
הראינו את-האיש הנר!
בן-הוד רא-נא שם עומי בלחץ הקהל.
נדחק שם ונדחקי. אין מצבר לו!

עזו צוחק בקול רם: חרים גותן עין-זעם בו.
שועה ובוקית באות בחפזון מן החרים הפנימיים.
שועה. את-הנדר הקסו. את-הנדר משמאל!
בוקית דורכים בצרוגות, את הפרחים ירמסו!
אמר כלפי חוץ

מה-תעשו שם, אונחיים? איך לא תבושו?
צוור, קל-אנשיך — שמאלה! קתם הדרך!
חרים מה-קמץ השוטרים בפני העם הרב?
הדלת נפתחת משהו ודישן נדחק פנימה.
דישן לבוקית נק בשארית קל-פס דרך לי פנצתי.
איה ארנה?

בו ברבע נפתחת הדלת מגד וארנה וברקוס, רחוק ובגיוו נקיים, בלי
תרמיל, נכנסים.

ארנה במהרה אל דישן, הנדהם למראה שניהם
אָכִי אִיו?

דישן בַּכָּרָם :

קוצף רב קצף ומחרף הלל.

ארנה ברמזה על ברקוס. המשוחח עם עוז, שמהר אליו

הביטָה-נָא אֵלַי — הָלֹא נִפְלֵא הוּא!

דישן מסתכל בו, יבש

מה הנפלא? אָדָם כָּכָל אָדָם!

עוז מביט בהתפעלות אל ברקוס ואל לבושו

מֵאֵד יָפָה הִיא הַחֲגוּרָה הַזֹּאת!

כְּמוֹהָ אֵין לְרֵאוֹת פֶּה.

ברקוס הָאֲמָנָם ?

רק חגורה פשוטה היא.

מוציא שעונו הנתון בכיס קטן של החגורה ומציץ בו.

עוז בתמהון רב מה הוא זה?

ברקוס שְׁעוֹן, מוֹרֵד הַזְּמָן. הַאֵין יוֹדְעִים שְׁעוֹן פֶּה?

עוז יודעים אֲנַחְנוּ כִּי שְׁעוֹן-הַשָּׁמַשׁ.

נוטל את השעון ומסתכל בו בהתפעלות; השאר, חוץ מאמר, מתקרבים

מעט מעט.

ברקוס מבאר אֲצַבֵּעַ קִטְנָה זֶה הַשְּׁעוֹת מוֹרֵה

וְהַגְדוּלָה — אֶת-חֲלָקִיהֶן וְהֵם שְׁשִׁים.

וְהַזְעִירָה פֶּה — אֶת-חֲלָקֵי הַחֶלֶק.

השעון עובר מיד ליד ומאווז לאווז.

בזקית וְלָמָּה פֶּה מִסְלִיגוּ לְסֶלֶק הַזְּמָן?

שועה הֲלֹא תֵרְאִי כִּי צַעְצוּצֵי הוּא.

ברקוס כחיור לא צַעְצוּצֵי כָּלֵל! נַחְשׁוּ הַזְּמָן וְרִץ

וְהַמְלֵאקָה בָּקָה, כֹּל-רִנֵּעַ הוּא יָקָר,

כֹּל-חֶלֶק מִן הַרִנֵּעַ!

שרף הָאֲמָנָם תִּחְיֶי

כִּלְקֵם שָׁם חַיִּיכֵם וְהַשְּׁעוֹן בְּיַד.

חֲסִים עַל רִנֵּעַ קָל, בַּל-יַצְבֵּר חָנָם?

ברקוס נבוך קצת

אֲמָנָם לֹא כָּל הָאֲנָשִׁים וְלֹא תְּמִיד.

עוז מחוך סקרנות, בהורותו על התיק משמאל החגורה

וּמַה-לָּךְ בָּנָה?

ברקוס אֶקְדַּח.

עוז מַה-זֶּה אֶקְדַּח?

ברקום קלי-מנת הוא. בו בדורי-עופרת.
 אלסץ הקדק — ישלט בדור.
 ינסת בקשר הקי או יתקפנו.
 חרדה ובחילה; אין איש נוגע בכלי הטמא.
 חרים הגם בקני אדם תירו מקלי זה מנת?
 ברקום בחיור עוד יש בלים, יש מגנונים גדולים פי-אלף
 ומקפבים, ומטירו כם בני אדם
 על בני אדם ברזל נאש ומנת.
 זועה רבה.

מעבר לדלת קול דברים עוים וצעקות. הדלת נאנקת מרוב הלחץ ופתאום
 היא נבקעת ושני שוטרים נדחקים פנימה ואחריהם גל גדול של הקהל.

אמר בחמת-זעם

מה-זאת! הבינתכם נסתרה? צאו!
 השוטרים דקפוננו! לא יכלנו להתחזיק מצמד.
 אחר מן הקהל דקפוננו גם אותנו מאחור!
 שרף לאמר הנח להם! הלא תרצה: סרב הפל
 ממסקנתו היום. ישארו כלם פה —
 ורק ישובו לרצן ויקשיבו!
 ומאורחנו נבקש אנחנו.
 ראשית דברים פי: מקר-לנו, כק ראשית.
 מפל אשר אתו על העולם,
 מקפנו בא. לקל השאר עוד ומן!

הקהל, שמח לדברי ראש העיר, יושב לארץ צפוף וממלא את חצי החדר.
 זקני העיר ובני הבית יושבים לשולחן ומאחריו. השוטרים עומדים תחתם.
 דממה רבה משתלטת, גם מחוץ לבית.
 הכל צופים אל פני הזר ומצפים לדבריו.

ברקום פותח לאט לאט

מצבר לקרים, מצבר לעמקי חולות,
 הרסק הרסק על שסמי-ארץ כבירים,
 ישנו עולם גדול,
 עולם רושש, רותם ובוצר בשמש,
 קרבבות רכבי-ברזל רץ עם והנה,
 באלפי-אלף מכונות-ברזל דופק,
 טנה, טוחן, יוצק, נוגד, צובע

וְעַר אֶת-הַחַיִּים
 בְּאֵלֵי-אֱלֹהֵי הַלִּיפּוֹת, שָׁנִים וּבְנֵי-שָׁנִים,
 לְמַאֲוֹת בְּנֵי אָדָם, שִׁבְטֵי אָדָם
 כְּבֵי-אוֹנִים, הוֹרְטֵי אֶל כְּבוּשִׁים,
 רוֹדִים בְּאוֹר, בְּיָם, בְּרוּחַ, בְּגִנְיָ עָפָר,
 צְמָאִים לְדַצַּת, לְפַעוּלָה וּלְמַעֲנוּגוֹת,
 חוֹתְרִים לְפוֹקְבִים — — — — —

ע ל י ל ה ש נ י ה

כִּרְדָּשָׁא רַחֲבֵי-יָדִים לַפְּנֵי הַכְּרָמִים. מוֹזָה וּמוֹזָה שְׁעָרִים מְקוּשָׁטִים זְמֹרוֹת יְרוּקוֹת
 וְאַשְׁכְּלוֹת הַגֶּפֶן. בִּירְכַתִּים מַעִין בִּימָה וְחַפָּה עֲלֶיהָ, מְקוּשָׁטֵת יָרֵק וּסְמִלֵי הַחֶבֶל.
 נִגְיָנָה קְלָה מְרַחֶקֶת, קֹהֵל צַעִיר בְּכָבוֹד, עֲלִיו וְעִיף קֶצֶת מְחוּם הַיּוֹם, מְטַנֵּל
 הֵנָּה וּשְׂמָהָ.

מעמד ראשון

מִן הַקְּהָל.

נַעַר אֶחָד לַשְּׁנֵי חֲבֵרָיו

...וְשָׁם צָרִים רַבּוֹת גְּדוּלוֹת מְאֹד מְאֹד —
 שִׁי-אֱלֹהֵי מִן הַצֵּיר הַזֹּאת! וְהַבְּתִים שָׁם
 לֹא פִסְפּוֹת הָאֵלָה — אֶרְמֹנוֹת רַמִּים הֵם,
 וְזֶה מִצֵּל לְזֶה, וְעוֹד מִצֵּל לְזֶה
 וְעוֹד, הַרְחֵק לְמַעֲלָה — עַד לְצַנְגִּים!
 הַשְּׁנֵי וְלֹא נוֹפְלִים הֵם?

הַרְאֵשׁוֹן לֹא! כִּי עַל-יַד בֵּית בֵּית.

וְקִיר בְּקִיר יִגַּע וְזֶה בְּזֶה תּוֹמְכִים.
 וּבְנֵי אָדָם, אֱלֵפֵי אָדָם עוֹלִים, יוֹרְדִים
 שָׁם בְּבִתִּים וּבְרַחֲבוֹת וּבְשֹׁנְקִים אֲצִים
 רָצִים בְּלֵי הַרְף, שָׁם וְהִנֵּה, שָׁם וְהִנֵּה.
 הַשְּׁלִישִׁי בְּעֵינַיִם נוֹצְצוֹת

בְּבִתוֹף פְּנֵרֶת וּסְבִיבֵיהָ נְמִלִים!
 הַרְאֵשׁוֹן וְעוֹד סִפֵּר: אֵין חֶשֶׁף בְּצָרִים שָׁם לְיָלֵת.
 אֵף יָרֵד עָרֵב וְהַלֵּל יוֹאֵר פְּתָאם,
 כָּל-הַבְּתִים וְהַרְחֹבוֹת יוֹאֵרוּ

באלפי-אלף פגסים קטנים דולקים.
 יכו את זיו קל-כוכבי-מעלה יחד.
 אי-שם? גע איש בקתור קטן
 וקל-העיר בקעצם יום פזהיר.

השני איקקה געשו זאת?

הראשון במקונה גזאת!

הפל שם במקונה געש. עומד אדם,
 מעיר גלגל או ברך גה, לוחץ בקתור,
 והיא געה, הומה, עושה את-מלאכתו:
 קל מיני-ארג ויצוקה, מיני בלים
 ומקשירים, למן מסמר קטן ברנל
 ועד קסינות-צנק, על-פני הים סלקנה,
 לא פסירות אצלנו על הנמל —

צרים שלמות על-פני הים שטות שם!

השלישי הפצפת להיות שם?

הראשון עוד אטה שואל?

לקראות קל-אלה געיני — קל-הפלאים האלה!

ואתם?

השני הו כן! אבל... מלאך המנת

נווד שם בקחובות —

השלישי לקראות חיש ולשוב!

השני לשוב? האין אטה יודע, פי סתומות

קל-הדרכים לעיר, נאשר? רסק ממנה.

לא עוד גע לשוב?! — —

מתרחקים מתוך שיחה.

זכנה אחתי, זכנה מאד, לחברתה

אכן לא עוד פלתי, פי גם השנה

אל חג הבכורים אצא. פמה פצמים

אמרתי: השנה אחרון הוא לי.

ולא אוסיף לקראות עוד בהתסדש-ארץ.

לא הגפנים בהסתבלן, לא הנצרות

המבבצות ומקפירות עם האביב —

פרח לו העולם ויחי לו בלעדי!

הוקנה השניה, הצעירה קצת ממנה
אל-נא תוסיפי לדבר בן, זקירה!
הלא נדעת: פי תלכי, אהך אלף —
לא עוד אהיה פה בלעדך! ואני
יש עם לבי לשהות פה עוד מעט.
הראשונה הו אה! יודעת את, במה לבי תקחי!
אה לא צדקת. יחי לו בל-צדקם סניי,
ואם עוד תשק בך וכס-מה, סניי!
אני צניתי. אין רצון בי עוד
ולא ענין לראות גלגל-עולם חוזר זה,
תמיד חוזר, באין חדש, ואם חדש בו,
הוא כה רחוק לרב, פה זר לי זר!
ומה-נשאר לי? לא נשאר לי בלתי-אם
מעט הזכרונות, והם גם הם
הולכים ונסחים, מתמוגגים לאד.
השניה הו אד זרתי, זכרונות ימים צכרו!
הן גם בהששש הדמות והקנים מסו,
עוד יתמה צליל היותם בלב, צליל חם.
הראשונה ופי-שקצה ידעב הלב, פי הם אינם עוד!
הנה אומר, מאד אומר עמה
את-סג הבכורים, יצאתי ראשונה בו,
ילדה תמקה, בין הבוגרות במחול הקג,
שמלת-הצחור הארקה הראשונה
צלי ובשצרי קשור ילק רחב,
באשר תקשרנה הבוגרות, וסנדלים
קלים, סנדלי-קלע, ברנלי —
הו מה-נהר אה, מה-צלצל בל-העולם סביב!
מה רננו דמי משכרון-גיל נאשר!
אה גם נאו ציני לראשונה העלם,
נתתי אחר-כן לבי, ידי לו — —
מאז היה לי סג הבכורים הזה
לבחיר סגי, לפאר זכרונותי תמיד,
עמה רק שצב יעל בי עם פליון-לב צמום
לאשר הנה, בחלום הנה נגו.

השניה מתוק הוא גם העצב שבזכרונות.
 אולם לא על הזכרונות לבד
 יחיה אדם זמן, הלא תודי!
 תמיד גם יש דבר, אליו יוחיל הלב,
 ואם לא נדענו. יום על יום עובר
 ובמקנלם הצר נועו החיים
 ומה-יביאו לנו עוד ולא נדענו?
 וקול בלב אומר: כיאו. הקוינו,
 כי עוד נזכה בקצה ימינו אנו
 וישמח השער ואדם נכרי
 יבוא מן העולם ההוא, קצר שלינו?
 וקבל זאת הן קוינו גם צפינו לו!
 הראשונה אכן זה פלא רב! ולאלימים אודה,
 גם לה, כי עצרתוני לא אמת מלכת
 בשביל, זה-פכר בו לכת התפוננתי,
 עד הגיעי לעת הזאת, בה נגלה לנו
 האיש, יסלנו, מן המרתקים.
 נגרות לדרך.

הראשונה נעצרת שוב

הן תשאלי, איפה נוכל ראות פניו.
 השניה פונה אל שנים עוברים
 הגידו, אנשים טובים: הן, ציהו?
 האיש האחד גם אנו מבקשים אותו. אין זאת
 כי מסתתר הוא מציני העם, ילאוהו.
 הזקנות פונות לדרך.

האיש השני בכת-צחוק, בהביטו אחרי הזקנות
 גם אלה ממששות אחריו האיש הן,
 חדשו את-צדנתו. קל-הנשים
 טרפה וצפתו, לכן יוצא לאיש,
 כי זר הוא. יום ולילה רק הוגות,
 חולמות ומתאנחות: כך-קוס! כך-קוס!
 הראשון הדי רק הנשים? גם הנקרים כלם,
 זמן ונער, רק שיקה אמת להם:
 הן והגדולות עם הנצורות
 מפרטקי עולם אדיר, יספר-לנו.

השני נאני אומר לך: הפל קנב!
 לצון חמד האיש לו ומקתל הוא בנו,
 לחשק לבכו רק משקר הוא,
 מי יצן קפניו בחשו ומי ילך
 לבדק אחריו דמיונותיו? הוי הפקאים!
 הראשון ואם הפל אמת אשר ישים?
 ואם רק חלק צשירי ממנו?
 גם אז אין קץ לסלא ונתקץ רב
 לשמצ עוד ועוד ממנו ולהגות בו.
 השני מה-בצע פהגות הזאת? רק מבוכה
 תתן בלב הגעורים ומפח-קפש.
 אני אומר לך: נרא אני
 מפני האיש הזה! ונה בואו אלינו
 לא לטובה הוא —
 מתרחקים.

נגינת-מחול מפציעה ועולה. בחורות מתלכדות למחול.
 בחורה אחת לשניה, בתוך מחול
 האם נראית אותו היום?

השניה נראית.
 אף מה-לי זה, אם לא אוכל דברו?
 הראשונה נאני נגשתי ואליו דברתי.
 השניה איכה יכלתי?
 הראשונה הלא רואה את, פי יכלתי.
 השניה מתה נחפתי הייתי מבושה.
 בחורה שלישית לרביעית, בתוך מחול
 ספר עזו בשמו לי: הוא אמר:
 נפות הבחורות קציר הזאת —
 הרביעית אף מקלן יסה אחת: ארנה...
 השלישית ומה תפצתי, פי נאהב קלן?
 בחורה חמשית לששית, בתוך מחול
 ארנה, אינה?
 הששית שאלי ע לי, אינה —
 שם גם ארנה.
 החמשית לה טוב, בבית הוריה הוא;
 מה-סלא פי צדתו קרשטה?

הששית ומה דישן?
 החמשית מספן!
 הששית הנה קאה היא...

מעמד שני

ארנה. — שועה. בוקית. — דישן.

ארנה באה. אחת הבחורות מבין המסתכלות נגשת אליה והן יוצאות במחול.
 באות שועה ובוקית, עומדות להסתכל במחולות.

שועה רצינית נאני חונרת ואוקרת לה. בקית:
 לא טוב הוא הדבר, אשר אקנה עושה.

בוקית סוף סוף עוד לא ארשה לו!
 שועה אף אוקרת זאת?

שנים שלש חונר אוקריה המספן.
 הפל רואים, הפל יודעים, אף היא
 לא תצלים עוד נטית לבה אליו.
 וכבר בקש ידה וכבר לחג עמדו
 הארושים ברב תפארת — והנה
 איש נר בא, מי יודע מי הוא, מה הוא

ואי מקום צץ ערקלתו צמה,
 והיא נטפלת אל הנר, נדבקת בו.
 תולה ציניקה בו שעות ולא גורעת.
 בולצת קל-מלה מסיו בקרט,
 ובשת לא יודעת, לא זוכרת,
 פי לאחר אף זה לבה הקטיטה.

בוקית אכל הארושים עוד לא נחגו!
 שועה הוא הדבר! לא ימהר קצת עימי,
 איש הנבדד, להתקשר עם משפחה.
 הקימה בת קזאת קלת-הדעת.
 אף צר לי על העלם הנשר,
 ימק בשלבוננו, לצל צלו הנה.
 אף מה אליך אדבר ואת גם את
 בוערת ומפרשנת למראה הנר!
 בבת קאם, שמיחן אבד ראשן.

בוכית פי רוח ממרחב עולם? שא האיש
 וקסם על שפתיו לצוד לב-פל.
 הן גם טלמון היה לאיש אחר,
 ונם אבי-אבא, קשיש ורב תקמה
 נפעל מקלנו, התחדש רוחו,
 שעות שלמות ישב אתו, ישית,
 ולא ייעף משאל, משמע ספוריו
 על ארץ ומלאה ועל מצשי אדם.
 רואה את-הזקן את בשבתו אתו, שועה
 אני רואה אותו בהתהלכו יחיד.
 קבר, שבור חציו, זקן בפלים,
 יצעד לאט ועל פניו אימה פליאה.
 האם נפלה רוחו בקני גאון תכל
 ומפצלי אדם, ספר הזר לו?
 מה-דבר-לו האיש, פחו פי צנקהו
 ותקף לבבו? — אמר אביך לי,
 ולא רבים שמרו כמוהו קר שקלם:
 שמעי, אמר לי, וזכרי דברי:
 האיש הזר — מביא אסון עלינו!

מנגד נראה די שן, פניו זעופים מאד; הוא מברך את הנשים ואומר לעבור על סניהן.

שועה רישן, בא הנה! מה זה תתחמק?
 הלא ידעת, פי טובה אני אליך,
 וכן קלנו.
 האמנם קלכם?
 שועה קלנו, גם ארנה, ואם נטו ציניקה
 הצדה לזמן-מה, אל תשם לב!
 אותך אוקתת היא, אותך תאקב.
 רישן אף זאת היא אהבה צנה, אשר בקני
 ראשון איש זר, שתאם נקרה, לא תצמד.
 שועה אל תדבר כן! לא ראשון איש זר,
 פי ציר מן העולם, קל-העולם הרב,
 אשר תלום תמיד וקלי פתרון הוא לנו.
 מה-פלא אם לב נצרה צמאת-הדעת
 נמשך והתלהב לקראת האיש?

ירשה הלחם ותשוב אליך.
 דישן אין את נפשי לגור ככלב ולצפות.
 עד אם תואיל גרב סקדה לשוב.
 שועה הנה קאח גדול, הבן — וקלח לה!
 דישן לא אקלח-לה את-העלבון, עד אם תבוא.
 וחיש תבוא, לדרש את-סליחתי.
 בוקית גאים דקרין ופניך אחרים.
 זאת עצתי לך: צשה מה-תמצשה
 ויהי מה-יהי, איש הנה — לא חמץ!
 חגיגה נסוקת, המחוללות מתפוררות. שועה ובו קית מתקרבות אל ארנת.
 שחות לה דבר ומתרחקות.

דישן אחרי הסוס רב
 ארנה ארנה!
 דישן דישן?
 דישן האין דבר לך להגיד לי? —
 ארנה ארנה? יודעת את, כי לא צדקת!
 ארנה מתרגוזת
 מה-לא צדקתי? האסור לי לדבר עם איש!
 דישן המתממת! לדבר עם איש!
 ארנה ולא תבושי להביט לתוך עיני?
 דישן מה-לי לבוש! אפה מרגיז אותי!
 ארנה ויבן אני הוא הרשע, אני הוא
 דישן הקא ומתגולל חנם עליך!
 ארנה אפה מציק לי, בן! אפה שומר
 דישן את-צקבותי... הן לא נמפרתי לשקטה לך!
 ארנה אף זה נפה! אין זאת פי כבר הקסיק תור
 דישן לשפף עליך מרוחו.
 ארנה מאיזה רום?
 דישן מרום הקנב!
 ארנה אל תדבר שטויות!
 דישן ואיך תהיו לשלם לשונך באיש,
 ארנה לא תדעו?
 דישן ראו, איך התלקטה,
 ארנה איך התלבשה קנאה לכבוד האישי!
 ארנה אכן לא אסתנה לדבר-דפי בו!

דישן לא עוד אוסיף דבר אסף בקלל!
ארנה ותהי אפוא ממך לי מנוחה!

מתרחקת בכעס.

דישן לעצמו, בחריקת שנים
נאת-קל-זאת עשה האיש הזה לי!

מונה והולך.

מעמד שלישי

חרים. בן-הוד. — עותי. אמר. — עוז וחבריו.
קהל מתאסף, רבו גברים. בין הבאים חרים ובן-תור.

חרים וכן קלה ונתרצה היא מאתו
להתפטר?

בן-הוד קלה ונתרצה.

אין עוד קל-כח, אין קל-חפץ בו, אמר,
גם לא רשות עוד לעמד בראש העיר.

חרים גם לא רשות? מה-פשר הדברים?

בן-הוד זאת גם אני לא הבנתי, אף יותר
הציל דבר מפיהו לא הצלחתי.

אף זאת ראיתי, כי סגנו מאד נרנן,

ובהטותי אונני אל הלם לקבו —

ולא הוספתי לדבר באלה.

חרים אף קל-העיר דבר מדברת — ומאין

יודעת קל-העיר את-הדבר?

בן-הוד שלשה יודעים הסוד, לא סוד הוא עוד,

ואף כי חמשה וביניהם אשה.

חרים מי האשה?

בן-הוד זאת הקטנה, ארנה.

אכן קצת אחת היא. השאלה היא:

מי יבחר עתה לראש העיר?

חרים אהד ממנו.

בן-הוד לא אני, נדאי הוא;

אבל אמה — ?

חרים אמה לועג לי! יש טובים

ממני וזקנים ומקבדים בעם.

אני חושב: עומי —

בכהור לא יקבל עומי

את-המשלה. קבד הוא, רב מדי אוהב

את-השלה ואת סקריו, יתגה בעם.

אכל אהד אני יודע בנו.

אם לא אמה — הוא הוא המקמד:

אמר —

חרים אמר? והצעיר הוא בנו

וצר הוא וקשה משאת משלה קזאת.

בכהור איש מצשה הוא, איש חוכה ושקל טוב.

ויד לו חזקה, ומצחקיו אביו —

הנה באים הם!

לעוטי ולא מר, המתקרבים

רב שלום לקם!

אף זה בעם דברנו וסקרנו:

מי משניכם יהי לראש העיר?

לא הוא ולא אני, כי אם — שרף!

הוא נצמד על משמרתו ולא ילך —

לקת לא נתנהו. לא עתה

הצת לנסיונות! אותות קודרים

נראים, מבשרי-סער, בקצוני שמינו.

עללים סביב עולים והמבוכה צומחת.

מלב העם פנימה המבוכה עולה —

ומי נצצר בעם לצת שואה קזאת?

מי יאלקנו מנוקה ואמץ-רוח.

אם לא האיש, בביר המצללות.

אליו נשאו שנים רבות קל-הענינים

במלא אמון ובאהבה רבה?

חבר בחורים, ביניהם עז, פורצים אל המגרש בצהלה ושרי.

הבחורים שרים

מיץ צנב ואש שקטים

ישמחו הלב העם.

הדגים קרי העם.

הדגים לו ישתו מים.

נאנקהנו בגי אדם.
 עליזי צוי אדם.
 מיץ עגב ואש שקמים
 תשוקתנו בעולם!
עותי הביטו-נא אל אלה פה! נשבצתי.
 אם מהלו ייגם היום במים
 ואם שמרו על המדה בחק.
חרים חמור. קורא
 עזו!
 עזו בהפרוה קצת הנני.
חרים השתיק לשקרה?
 עזו סלילה ליו ראש קר עלי לשמר.
חרים והחברים?
 עזו בהקלת-ראש מהם שתו מצט.
 מהם יותר מזה, מהם הרבה.
אמר והנצפה את-פגת השקט, בה
 יתנו השפורים להרהורי תשובה?
עזו רבים מדי הם, לא נספיקו השוקרים.
 החברים התקבצו מאחרי עזו, מקשיבים בבת-צחוק.
בכהוד לאמר הנח להם! הן סג-הענבים היום.
אמר אך לא היטה עוד בשנה לפרץ חק?
עזו אשר עשו תחלה בסתר תדרים
 יצשו עתה בפני הכל —
עותי ולא יבושו,
 רע שבצתים, כי לא עוד יבושו!
 הבק את-זאת למד האיש הן אתכם?
עזו בוחיות-דעת
 את-זאת ועוד רבות למד גם למד!
 את-מרחבי עולם פתח יפתח-לנו.
 יורנו דסק הנעים גם הנמרץ.
 אף יאק-בנו מרוסם ברנל ואש —
עותי להצו-מצח ולתגדיל לשון, לנטש
 כל-לקח טוב וכל מדה טובה!
חרים אמנם לא אפירך, עזו! איך תדבר?
 האם שבחסת, לפני מי אתה עומד?

אמר לא הוא אָחד שֶׁלַח מִפְּנֵי הַרְסָן.
 עוז אֲשֶׁר הֵגוּ תְּחִלָּה בְּחַשְׁאֵי, אֲשֶׁר יֵרְאוּ
 לְהַגִּיט, צִתָּה זְבִיעוֹ בְּשִׂפְתָה בְּרוּרָה.
 עוֹרֵי הַרְסוֹ אִפּוֹא אֶת-פֶּלֶא אֲשֶׁר בָּנוּ אֲבוֹת,
 צָרְרוּ מִשְׁרַשׁ בְּל־אֵילָן, סִתְּמוּ
 הַמְּצַנִּיט, שְׁתוּ דוֹרוֹת מִהֵם, שְׁחִיתֵם אֶתֶם!
 עוז אֲכַן הַרְבֵּה יֵשׁ לְשִׁנּוֹת, יֵשׁ לְצַקֵּר
 מִשְׁרַשׁ, רוּחַ הַדְּשָׁה כִּי נִשְׁבָּה-בָּנוּ,
 הַדִּיקָה הָאֶבֶק מִצֵּל מוֹחֹת נְמִים,
 הַעִיָּרָה לְפַעֲלוֹת פְּחוֹת וּמְאֻנִּים.
 עוֹרֵי פָרְקוּ, פָּרְקוּ עַל הוֹרִיבֵם, דוֹרְשֵׁי שְׁלוֹמְכֶם,
 וְשִׁימוּ עַל הַדָּשׁ עַל צוֹאֲרֵכֶם, עַל זֶר –
 וַיְהִי הָאִישׁ הַזֶּה לְכֶם לְרֹאשׁ
 וּלְמוֹרֵה-דֶרֶךְ אֵל הַחוּץ – וְאֵל הַתְּהוֹם!
 תְּרוּעַת מַנְגִּינָה; כֹּל הַעֵינִים פּוֹנוֹת לַעֲבֹר אַחַד.
 קוֹלֹת מִן הַקֵּהל
 שָׁרְף בָּא, רֹאשׁ הָעִיר!
 קוֹלֹת אַחֵרִים בְּרִקּוֹס, בְּרִקּוֹס בָּאוּ
 עוֹתֵי, חֵרִים, בֶּן-הוֹד וְאִמֵּר מִתְּקַרְבִּים אֶל הַבֵּימָה.

מעמד רביעי

חֲקוֹדְמִים, שֶׁרֶף וּמְלוּיוֹ, בְּרִקּוֹס, טֶלְמוֹן, נִשִּׁי בֵּית שֶׁרֶף,
 דִּישׁן.

הַקֵּהל הוֹלֵךְ וּרֹב וּמְמַלֵּא גַם אֶת הַשְּׁבִילִים, הַמִּתְנַשְׂאִים בֵּין הַכְּרָמִים. בְּאֶחָד
 הַשְּׁבִילִים הָאֵלֶּה נִרְאָה דִּישׁן עִם קְבוּצַת בַּחֲוִרִים, מִלְּמַשָּׁה, בֵּין הַבַּחֲוֹרוֹת,
 אַרְבֵּה.

הַנְּגִינָה רוֹעֶשֶׁת, הַקֵּהל מִסְּנֵה דֶרֶךְ לְשֶׁרֶף, הַבֵּא בְּלוּיֵת זְקִינִים, אַחֲרֵיהֶם טֶלְמוֹן
 וּבְרִקּוֹס, שׁוֹעָה וּבּוֹקִיֵת וְאַחֲרֵיהֶם.
 שֶׁרֶף עוֹלָה עַל הַבֵּימָה, הַנְּגִינָה נִפְסָקָת.

שֶׁרֶף אֵל צוֹקֵי-עֲרֵב עֵבֶר נוֹשָׂה הַיּוֹם לְנֶדֶת
 וְגַם חֲגָנוּ הַיָּסָה קָצוֹ קְרוֹב.
 וּבְעֲרֵב גֵּיל וְעֲצָב הַנְּנִי
 עוֹמֵד פֹּה לְבָרֵךְ אֶת-צֵאת הַחַג
 וְאֵת בְּלָנוּ בְּמִסְרָת: פֹּה לְקִי!

רָאָה אֶת-עַמְלָנוּ אֵל, אֶת-עֲנֻתָנוּ.
 וַיִּרְקֵ לָנוּ מְאוּצֵר טוֹב
 בְּפָנֶיךָ וּבִגְוֶן, פָּרִי רֵב וּכְבֹד-פְּסִיס
 עִם שְׁפַע יְרֻחוֹת, לֹא עוֹד נִרְאָה כְּמוֹהוּ —
 כֵּן יִרְבֵּ לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ אֵל
 וְלֹא יִמֵּשׁ חֶסֶדוֹ מִמָּנוּ עַד עוֹלָם!
 כָּל הַקְּהָל מִקַּמַּל כִּסְיוֹ וְעוֹמְדֵי רִגְעוֹ דָּם בַּתְּפִלָּה חֲרִישִׁית.
 שָׂרָף אָכֵן בְּעָרְבֵי גֵיל וַעֲצֵב הַנְּגִי
 עוֹמְדֵי הַפַּעַם פֹּה — הַעֲתָרוּנָה!
 אֲשַׁמָּה, כִּי עוֹד זְכִיתִי לְבָרֵךְ הַחַג.
 אֲעֲגִם, כִּי הַבְּרָכָה זֹאת לִי הַעֲתָרוּנָה.
 לֹא עוֹד אוֹסִיף בְּרֹאשׁ הַעִיר לִשְׁאֵת
 הַסֶּבֶל הַיָּקָר וְהַמְּכַבֵּד מִפֶּלֶל.
 מִתָּר אֲסִיר שְׂרָשְׁרֵת זֹאת זָהָב טְהוֹר
 מְלוּחַ לְכִבִּי, בָּרֵב גְּאוֹן תָּמִיד
 עֲגֻדְתִּיָּהּ, וְהִנֵּה כְּבֹדָה מִמֶּנִּי.
 אֲמַנֵּם הוֹקְרֵתִי מִשְׁרָתִי, לֹא הִקְלַחִי
 אֶף פַּעַם הַמְּלֹאכָה עָלַי, גַּם הִיא
 הִיָּתָה לְמִקּוֹר חֲדוּנָה וְנִסְתַּ לְנַפְשִׁי.
 וְכֵן הָיָה כְּסֵג לִי כֵּל יְמֵי הַמַּעֲשָׂה.
 הַחַל הַסֶּף לְקַדֵּשׁ לִי בְּאַהֲבָתִי
 עִירָנוּ זֹאת, חֲיִינוּ אֵלֶּה הַקְּטָנִים.
 וְאִם לֹא רַבּוּ מַעֲשֵׂי וְלֹא גָדְלוּ,
 כִּי צָרוּ הַגְּבוּלִים וְהַנְּחֻחוֹת מַעֲטוּ —
 אֲנִי אֲשֶׁר אֲדַאֵב עַל אֵלֶּה מִבְּלָבָם,
 וְלוֹ יָבוֹאוּ אַחֲרָיִם עֲמָה, צְעִירִים
 מִמֶּנִּי וְחֻזְקִים, וְסֶעֱלָם יִשָּׁנּוּ!
 תִּמְהוּן וְאִי-מְנוּחָה בֵּין הַזֻּקְנִים.
 עוֹרֵחִי לֹא! לֹא נֹאכָה וְלֹא נִשְׁמַע לָךְ הַפַּעַם!
 לֹא נִתְּנָה לְעַתָּה בְּזֹאת לְלַכְתָּ.
 אֲשֶׁר דְּרוֹשִׁים כְּפִלִּים כַּחוֹתֶיךָ לָנוּ
 וְשֵׁם בְּבוֹדֶךָ לְבַד מִחֶסֶד נַעֲזוּ בּוֹ!
 וּמֵה-לָּךְ כִּי מִסְּעִלָּה תִּקְטִין וְהוּא
 רַב-זֶמֶר וְלְמוֹפֵת יְמִים רַבִּים נַעֲמַד.
 אֵין טוֹב וְאֵין חֻזַּק מִמֶּךָ עִמָּנוּ!

לא אֶלֶף צְעִירִים יִשׁוּ לָךְ
בְּכֶשֶׁר מַעֲשֵׂה, וְאַף כִּי בְּתַבּוּנָה —
עַל מַעֲבָדָיו!

הוֹקֵנִים וְרַבִּים מִן הַקָּהֵל אֶל-נָא, אֶל-נָא מַעֲבָדָיו!
שָׂרֵת תּוֹדָה לָכֶם עַל הַאֲמוּנָה הַרְבֵּה
וְעַל הַהֲתַקְּהָה! אֲבָל אַחַת
בְּמִתֵּי אִמְרֵי, לֹא אֶשׁוּב מִמֶּנּוּ.
מִקֵּר בְּאֶפֶס סוּד וְקִנֵּי הַעֵיר,
אֶשְׁמָקָה בִּידֵיהֶם שְׂרִשְׁרֵת זֹאת וְהִבֵּה.
תִּגְנוּהָ עַל צִוְאֵי הָאִישׁ, בְּקִסְרוֹ.
קוֹלוֹת מִדּוֹצ בַּק וְקִנֵּי הַעֵיר, לֹא גַם אֲנִי?
קוֹלוֹת אַחֲרָיִם צְעִירִים יוֹתֵר
לֹא גַם אֲנִי? לֹא הַעֵיר בְּלֵה?

חַרִּים כִּלְמֵי הַצְעִירִים
מָה תַחֲדָשָׁה הַזֹּאת? מֵאֵימָה?
גַּם לְפָרְתָחִים בְּעֵיר לְבַח?
מַלְמוֹן חוֹר, כּוֹבֵשׁ הַתְּרַגְּשׁוֹתוֹ
שְׂאוּנֵי, וְכַבְּדִים, אִם אֲדַבֵּר!
אֵךְ עָנַל בַּעֲשָׂה פֹה... הַזְּקֵנִים,
מִיָּד בַּק הַזְּקֵנִים, וְאֲנִי מָה?
אִמֵּר בְּנוֹיָה טַלְמוֹן!

מַלְמוֹן נְכוּךְ רַנֵּעַ, אַחַר מַתְגַּבֵּר, בַּהֲתַרְגְּשׁוֹת רַבָּה
טוֹבִים לְכָל מְלֹאכָה אֲנִי.
לְכָל שְׂלִיחוֹת; נוֹשְׂאִים אֲנִי עַל שְׂכָמִי
אֶת-סֶבֶל קַל-הָעַל בְּפִי, בַּשָּׂדֶה,
בְּכָרֶם וּבְרִחוֹב, אֵךְ בְּהִיּוֹת דְּבַר
לְהַנְעִץ עָלָיו בְּפִי אוֹ בְּעֵיר,
לֹא יִשְׁמַע קוֹלִי, לֹא הוּיָם אֲנִי —
בַּק דַּעַת הַזְּקֵנִים, בַּק הִיא מְכָרִיעַ.
אִמֵּר בְּנֵעֵר טַלְמוֹן!

שׁוֹעָה לְבוֹקִית מֵה-זֶה הֵיךְ לוֹ? הַשְּׂכּוֹר הוּא?
בוֹקִית שְׂכּוֹר מְצֻט... אֲבָל אִתּוֹ הַצֶּדֶק!
קוֹלוֹת מִבֵּין הַצְעִירִים
דְּבַר, טַלְמוֹן, דְּבַר!

מַלְמוֹן הַבְּאֵמָת

בך בשׂיבָה תִשָּׁפֵן חֲקֵמָה, בך בְּקִמְטֵי
 פְּנִים נִזְבְּלוֹת עֲצָה וְתוֹשִׁיָּה?
 כִּלְ-הַקְּבוֹד לְכֶם וְכָל הַיָּקָר,
 רֵאשִׁי בְּתֵי אַבּוֹת, וְקִנֵּי הַעִיר!
 אַף תָּנוּ גַם לָנוּ, הַעֲצִירִים מִכֶּם,
 לְפָתַח פִּינוּ וּלְחַיּוֹת דְּעָה,
 לְשֶׁבֶת בְּסוּדְכֶם, לְבַחַר, לְשֵׁלֵט
 בְּבֵית גַּם בְּעִיר!

קולות רבים צֶבֶק טַלְמוּן, צֶדֶק!

שָׂרָף חָקָה לְעִיר קְדוּמָה, וְלֹא יִשְׁלַךְ

קִנְיָן דּוֹרוֹת בְּרַגַע חֲפִזוֹן.

יָמִים יִלְכוּ, יָמִים יִגִּידוּ לָנוּ מַה

יֵשׁ לְקִיָּם, יֵשׁ לְשִׁבוֹת בַּחֶק.

עֲתָה יֵשׁ לְעִשׂוֹת: לְבַחַר בְּרֵאשׁ הַעִיר!

לֹא עוֹד נִמְנָע סוּד הַזְּקֵנִים אַף פָּעַם

מִשְׁמַע קוֹל הַעָם, שְׂקָל יִשְׁקָל

תְּמִיד רִצּוֹן הַעָם בְּרוּחַ נְסִיוָנוּ.

וְגַם עֲתָה יֵשׁ בְּחֻמְדָּה אֲנִינוּ

לְכָל דְּבַר-שְׂקָל וּמִשְׁאָלֶת לֵב יִשְׂרָאֵל.

הַיֵּשׁ לְאִישׁ מִכֶּם לֵאמֹר דְּבַר בְּנֵיהּ?

קול מתוך קבוצת דיִשָּׁן

יְהִי בְּנֵי-הַיְּהוּד לְרֵאשׁ הַעִיר!

קולות אחרים עוֹתֵי! חֲרִים!

קולות מתוך קבוצת עוֹן

בְּרַקוֹס! בְּרַקוֹס! רוֹצִים אֲנַחְנוּ בְּבְרַקוֹס!

הַמּוֹלָה וְצוּחָק.

קולות בְּרַקוֹס? זֶה עוֹל-יָמִים? אַף זֶה לְצוֹן!

— נְבוֹן זֶה עוֹל-יָמִים מִכָּל זְקֵנֵינוּ יַחַד!

— לֹא! לֹא! יִשְׁלַט אִישׁ זֶר בְּעִיר הַזֹּאת!

בְּרַקוֹס נוֹשֵׂא יָדוֹ

הַרְשׁוּנִי נָא לֵאמֹר דְּבַר לְכֶם!

עוֹן חֲסוּ! בְּרַקוֹס נוֹשֵׂא דְבָרוֹ — הַקְּשִׁיבוּ!

קולות מתוך קבוצת דיִשָּׁן

מַה יִגְדֹּלְנוּ זֶה? מַה-יִשְׁמִיעֵנוּ פֹּה?

שרף הניחו לאורם לדבר דברו!

תנועת אירצון בין הוקנים.

ברקום עולה על מעלות הבימה

את-שמי שמצתי פה נקרא — אמןם לצון הוא.
 אם לא תמת-לכב, צעיר אני — נר.
 אכן קור, אשר עולם גדול ראה.
 צצום רב יתר ופשיר בלי-קצה.
 אולי איטיב לראות את-מחסורי העיר
 ולהורותכם את-הדרכים יכלתי.
 גם פעלו את-סייגם ומצשירו.
 ויהי אולי לכם זה למוציל
 בעמקכם קטר לבחר בראש העיר.
 כי תבחנו האיש, את-יתרונות רוחו,
 ואם סוק דיו לחשב, לפעל גדולות.

קל מתוך הקהל, בועף

אין צרף לנו בעצות נרות!

קלות אחרים אין צרף! מה רוצה הוא? מי דורש לו?

שרף הניחו לאורם לדבר דברו!

ברקום סוגרים ומסגרים מפני כל-יתר העדם

תשבו פה זה דורות בין הסלעים בדר.

שבחתם עולם, עולם שכח אתכם!

בגרי עיר, אויב מקפת, היתם.

אשר יצרו צרכיהם לסי תחומם.

ולא ידעו, כי סר אויב זה-בקר.

ובינותים רצו חסידים קדימה

במלא תבל, פרחו צמים, גאו מדינות.

ורוח העדם גבר, המריא שחקים.

בקע תהומות ומטמונים גלה מאפל.

יצר לו משרתים אלמים בבירי-כת.

קרע לו פרסקים ומנעמים המציא.

בן-הד מהם אף לא הגיע צדיכם.

ובעוד אתם במספרכם פה מתפוצים.

טוים בפלף הנושן בל-מסוקם.

הרעימו אלסי-אלף פשישי-פלדה

בארץ הגדולה, תימרות צשן נאש

נִסְקוּ שָׁמַיִם, נִלְגְּלוּ סְלִילֵי בְרִנָּה
 לְאִין מִקְסָר כְּמַצְצָמָם חֲרֹו, חֲרֹו,
 וְאָדָר הַתְּסַאָרֶת לַחַיִּים,
 בְּסֵלָא רַקְמָתוֹ וּבְחֵלִיפֹת הַדָּר זָבְרָיו,
 הַזְהִיר, הַבְּרִיק, הַבְּלִים לְפָנַי שְׁמֵשׁ.

דממה, מתיחות רבה, כל העיניים נטויות אל הדובר, אם בהתפעלות, אם בפחד
 ואם ברוגז כבוש.

בְּרַקוּם כַּמְפִּיִס וְהֵלָא הָיוּ יָמִים וְגַם מִזֶּה
 יָצָאוּ דְרָכִים אֶל הָעוֹלָם וְשָׁבוּ,
 הוֹבִילוּ נְקֻסִים אֶל פֶּה, אֶל שֵׁם,
 אֵינָה הַתְּכַלֵּת, בָּה נִדְרָצָה הַעִיר מִקְרָם
 לְשֵׁם בְּכָל הַאָרֶץ וּמִמְרַסָּיִם
 הִגִּיעוּ הַגָּה סוֹחְרִים לְדָרֵשׁ אַתְרֵיהֶּוּ?
 שְׁאַלְתִּי וַיַּגִּד לִי: הִיא יִשְׁנָה,
 בְּבֵית הָאֱלֹהִים דְּגָמָה שְׁמוּרָה מִפְּנֵה,
 וְכַךְ הַפְּתֻגִים יוֹדְעִים סוֹדָה,
 הַגָּה אוֹצֵר-סֻגְלָה לְכֵם וְהוּא חֲתוּם,
 מִקּוֹר לְפִרְנֹסָה וּלְהַרְחֵבֶת הַדְּבָר,
 בְּהַחֲלִיפְכֶם קִנְיֹן זֶה מֵיָחַד לְכֵם
 בְּקִנְיֹנֵי עוֹלָם גְּדוֹל, תִּתְקַרְוּ,
 וְעוֹד יֵשׁ אוֹצְרוֹת לְכֵם וְלֹא תִדְעוּ!
 רְאִיתִי בְּסֻלְעִים סְבִיב, תְּשִׁיתִי בָּם,
 שְׁקִבּוֹת-הַדָּר לְמַחְצָבִים טוֹבִים,
 אֶפְסָה וְשִׁחַם, שִׁישׁ אֲדַמּוּנִי,
 גּוֹשֵׁי גְבִישׁ וְחוֹל פְּחָם שְׁחוּר,
 וְאֵל נְכוֹן טוֹמְנִים גַּם נִבְכִּיהֶם
 בְּמָה עוֹרְקֵי מַתְכַּת זְקָרִים,
 בַּךְ מִצְפִּים לְעִין מִכִּין, לִיז עֲמַל,
 תְּבוּא וּמַחְשָׁפִים לְפָנַי הַשְּׁמֵשׁ,
 כֹּל-אֵלֶּה הֵם מִכְּמִנֵּי הוֹן בְּבִיר,
 בָּם יְדַלְתֶּם לְסוֹחַר אֶל הָעוֹלָם, לְרִכֵּשׁ
 טוֹב הָעוֹלָם בְּכָל אֲנֹת לְבָבְכֶם,
 לוֹ בַּךְ פְּרָצְתֶם אֶת-הַחוּמָה, בַּךְ יִצְאֶתֶם
 מִגְּבוּל הַעִיר, גְּבוּל פְּחָדְכֶם חָגֶם!
 הַמּוֹלָה כְּבוֹשָׁה.

קורות מן הקהל, ברטן
 לקרץ את-החומה יוצץ הוא לנו?
 לצאת לקראת מלצף הנמת? להפקיר
 זכותנו היתרה, נחלת אבות?
 קולות אחרים ליד רישן
 מסית! מדיח! מה-דורש הוא מנו?
 רישן הנחיו לו! תראו: פה קבורתו תהינה.
 ברכום ואף בתחום העיר, בקרב החומה,
 רבות וחיות בשפע יקלטם, לולא
 הנה גבול החומה גבול העולם לכם.
 נסגר החוג הצר ונה דורות רבים
 עמד מספר יושבי העיר ולא יגדל,
 וחץ גבון קבע: שני ילדים לזוג,
 והמנהג הוסיף לו: נשואים
 מאתרים, והחיים פלם
 האטו צעדם, נשמת פיהם האריכו.
 ולנגדכם ולציניכם רועש
 האשד הגדול, שולח יום ולילה
 מימיו חנם לרגליכם, ולא תדעו
 העשר השמור לכם בקליותיו,
 האור בו הננו לאיר לילותיכם,
 הפח לעבד למצנכם סמיד
 ולנאצלכם מן המחסור והרעב,
 בהפרותו פי-חמשה שדמותיכם
 ובגנותו לכם פלים ומקשירים,
 קלו חייכם ונרחיבוים,
 צני תוכלו לגדיל את-מספרכם
 פי שנים ושלשה ולא תדעו מצוק —
 לו רק על פחד הדורות גברתם,
 פתחתם השער לעולם, דרךיו
 למדתם, דרכי קדמה, לטוב לכם!
 המולה רבה.

עוטי מתנער בזעם

לא! לא אוכל עוד שמת, לא אוכל הקריש!
 קר כבוד אורט, אף כבוד אבות

דָּקֵר מִמֶּנּוּ — לֹא נִסַּח לְגַזֵּעַ בּוֹ!
 הֵן-לֹא חָנַם חֲנֵן אֵל אֶת-הַעֲוִיר הַזֹּאת
 וְיִסֵּר מִנָּה אֶת-אֵימַת מִלְאַךְ-הַמִּנּוֹת,
 כִּי אִם זְכוֹת אֲבוֹתֵינוּ הִיא הַצְדִּיקִים,
 בְּדַרְכֵי חֵם וַיִּשֶׁר לְפָנָיו הַלְכוּ,
 וְהִיא גַם הַעוֹמֶדֶת לְנוּ עַד הַיּוֹם,
 אַךְ לֹא תוֹסִיף צַמֵּד, אִם לֹא נִשְׁמַר
 דַּרְכֵי אֲבוֹת וּמִצְוֹת-אֵל, לְקִירוֹנוּ,
 וּבְרֵאשׁ בָּלֵן שְׁלֹשׁ: בְּבַד הוֹרִים,
 דַּבֵּר אֶמֶת וְהִסְתַּפֵּק בְּמַעֲט.
 שְׁלֹשׁ-אֵלֶּה יַחַד בָּא הַנֵּזֶר לְעֹקֵר
 בְּלִיטֵי לְשׁוֹן וּבִאמְרֵי-רַחֲמֵי:
 כִּי נִשְׁחַת בְּמוֹ-יְדֵינוּ אֶת-חַיֵּינוּ,
 נִפִּיל הַקִּיר, הַמְבַדִּילֵנוּ לְטוֹבָה
 בְּעֵינֵי-אֵל מִקַּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ,
 לְשִׁמֵּעַ אֲזַן יִתְמַהוּ, לֹא נֶאֱמִינוּ,
 בְּחִבּוֹן-נֶפֶשׁ רַק יִקְנְאוּ-כִּנּוּ,
 אֶמְנָם בְּעִיר מְקַפֵּת צַר הָיִינוּ,
 אוֹלָם לֹא סָר הַצַּר עוֹד מִעָלֵינוּ, כִּי
 בְּמֵלֶאכֶל מִבַּל סָבִיב יִשְׁלַט: מִלְאַךְ הַמִּנּוֹת.
 בְּצַעַד-חֶרֶשׁ יִתְהַלֵּךְ, בַּל-יִרְאֶה,
 יִזְרַע בְּסֶטֶר רַעְלוֹ, לְמַעַן צוֹד
 הַאֲנָשִׁים בְּלֹא מוֹעֵד וְהִחְלוּתָם,
 הַרְבוֹת מְכַאוּבֵיהֶם וַיִּסְיִסְתֶּם הָאָרֶץ;
 רִיחֹו בְּנֵי אָדָם, יְחוּשׁוּ קַרְבָּתוֹ,
 יֵאֵיצוּ פְּעַמֵיהֶם וּמִסְגֵּרוּ יִבְרָחוּ,
 מִמְּהָרוּ לַחַיּוֹת, לְבַלֵּעַ לַהֲנוֹת,
 וְלֹא יִשִּׁימוּ לֵב, דָּמָם כִּי יִתְאַבֵּד בָּם,
 מִרַעַל וּמִפַּסֵּד כִּי יַעֲמֵם נִטְרָפָה —
 וְשִׁמְהָ, אֵל מְרוֹץ נְגוּצֵי-מִנּוֹת אֵלֶּה,
 הוֹמֵי מִתּוֹךְ בְּדַמָּת, יִקְרָאוּ זֶה,
 בְּקִסְמֵי-שׁוֹא וּבְרַקֵי-שֶׁקֶר יִמְשִׁכּוּ!
 קוֹלוֹת רַבִּים צֹדֵק עוֹמֵי, צֹדֵק!
 קוֹל
 חֲפוּ מִמֶּנּוּ!
 עוֹד יִשְׁבֵּלוּ בְּרִקּוֹס.

קול אחר אין צורך כי ישיבו
 קול ראשון אך יראים אתם!
 קול שני לא יראים — אוילו
 ברוקם הן לא אכסה רציון-לבי על איש.
 ישמע אשר ישמע וינעש כחפצו!
 אָבָל אַת־זאת שלי לאמר לכם:
 אף זה משנה אתכם לחשב מלא תבל
 אימת המות, רק אימת המנות,
 ואין צועד כל-צעד, אין אוכל פתו,
 ולא יגוד לבו: המנות לי אורב.
 לא כן! פי החיים שוקפים שם לחשקם
 ולקפצם הרב בני אדם יוצאים,
 ואין הוגה בו, אין זוכר, אין שם על לב,
 ואם הוגה, ואם נתקש פתאם לזכר —
 ויהי לו כסלפל קריף לשצים חזיו
 וכשוט לחבת מפצלו לגביר.
 מה-תתברכו אמזא לאמר: שלוים אנחנו,
 לא יבואנו, עד נשאל, המנות!
 אָמנם נוחה היא השלנה הזאת,
 אך התדעו המחיר, בעדה תתנו?
 את-ראש משוש געורניכם בה תשבלו,
 את-שיא מעיף חלום-לבכם ויקלתכם.
 תנומת הבטחון עוטפת חושיכם
 ועל מחשבתיכם עצלה שוכנת.
 על פן תקדש לה המסרת, הזקנה
 תמשל בזה-רקסם חרונה פה,
 וסאנה אחת, בנר-סמיד קטן,
 תרעיד שביבה בלב: להאריך ימים!
 אך מה חיים הם אלה ומה-חפץ בם,
 אם לא יגזש הדם כגזש הים בעו,
 אם לא יסצר הרוח, לא ילהיב כל-חוש
 לקרץ קדימה, תלצה, אל פני כל חומה
 ועל פני כל תהום — ולו יפצר תהום
 לועז לקלע, לו ישאג האבדון!
 סערה רבה בקהל.

קולות מתנגשים האבדון? קרא קרא אותנו

לאבדון? — יחי ברקוס! יחי...

— גלף לו באשר גלף! שונאנו הוא...

— קרוך בואו! לנאלנו בא...

— את-אבותינו שם ללעג, לסיינו בן...

— ברקוס! יחי ברקוס לראש העיר!

— קחיהו, הוציאוהו אל מחוץ לעיר!

המתאמץ לשוא להשקוט את הקהל

הלל מקשיבו במנוחה לדברי איש!

המתמרמרים, ההולכים ומתגברים על מתנגדיהם

הקשבו נ'י, גם רב מדי, ולא נוסף!

— לידי מלאך המות בא לקגיר אותנו...

— לכבש אותנו בא בתוך עירנו...

— תפשוהו, הוציאוהו אל מחוץ לעיר!

— לא! את-סודנו נגלה במקרסקים...

— אויבים רבים בביא מקרסקים עלינו...

— במאקר, במאקר שימוהו!

— באבנים סקלו אותו, באבנים!

ברקוס חור, שולף פתאום את אקדחו, מגביר קולו על-עני

הסערה

אני מן היר אתכם! קל-הפוגע בי —

יומת! בקצם זה ידי יומת!

אבן כבדה למדי עפה מעבר קבוצת הבחורים אשר עם דישן ונפלה לרגלי ברקוס.

ברקוס יורה באויר לעבר הקבוצה ההיא. קול זעקה. אחד הבחורים מתמוטט לנפול, נתמך בידי חבריו.

רממת סלצות. רק בן-הוד מפלס לו דרך אל הפצוע.

אחד הוקנים אשר עם שרף נגש אל קצה הבימה, שולח

ידו כלפי ברקוס, כמתגונן מפניו

מלאך המות! הנה הוא... מלאך המות!

קולות מן הקהל הנבעת והנרתע לאחור

מלאך המות?

התחפש וינגבן חוקן

אל בין חומות העיר... קשף? קשף?

אותנו אל מחוץ לעיר!

קולות בחרדה רבה מלאך הפנות!

הקהל מוסיף להרתע.

אמר שוטרים! אקרו ידי האיש והוליכוהו

אל בית הספר!

השוטרים מתקרבים אל ברקוס.

ברקוס מרים אקדחו אל יתן איש בן לנגע!

השוטרים נעצרים.

שרף חנר מאד

הרפו ממנו! אגכי ערב לו.

ברקוס הופך פניו והולך; עזו וחבריו הולכים אחריו.

שרף ברדתו מעל הבימה, עומד פתאם

לא טוב לי... התקדפי, אמר!

אבי!

אמר

שועה לבוקית, נבהלח

אל אלהים, רא-ינא את פניו!

הולכות אחרי שרף ואמר.

ארגה מתעוררת פתאם כמתוך תדהמה והולכת אחריהן.

עוטי לחרים, בלכתם

מי הוא אשר נבק האגן? הדישן?

חרים לא הוא. אף צר, כי לא רצץ מוחו!

הזכין עודנו עומד כהלום-זועה תחתיו, לעצמו

מלאך הפנות בא לעיר... מלאך הפנות!

ע ל י ל ה ש ל י ש י ת

חדר בביתו של ראש העיר. מימין דלת לחדרו של שרף, משמאל שתי דלתות
ליתר החדרים. יצוע ערוך למשכב, על-ידו שולחן קטן, עליו גר-דונג בוער.
במרחק-מה ממנו, כמעט באמצע החדר כורסה מקפדת.
בעד החלון הרחב, פתוח הווילונות, ליל-סהר בהיר גשקף.

מעמד ראשון

ברקום. שרף.

ברקום, מקטרתו הריקה בפיו, מתהלך בחדר הגה והנה, עומד פתאום, תסוּס
מחשבות, אחר נגש לחלון וצופה החוצה.
שרף, בחלוק-לילה וכפה על ראשו, נכנס לאט מהדרו. ברקום, גפעם רגע,
מוציא מקטרתו מפיו, ועומד ומצפה.

שרף. בסבר פנים

האין זאת פי יקה מאד הלילה?

ברקום מהוך הקלה

אכן ימים הם הלילות פה — בארות שלנת!

הפל תנוקה — מצץ ואכן צד אדם.

אין אור, מלבד אור-מצלה קר נצח.

שרף זה משפטנו פה מאז. גשכב עם שקש.

עם שקש נתעורר. לא רב אתנו

השמן למאור, מצט גם הדונג

ולמה נשנה סדרי הראשית עלינו

ולמה נשאף ליום הלילה?

אכן אי-שם עוד אל-גכון נוד

איש שב קמוני, כל ימצא שנה.

ישכב, יקום, וצל-קרחו? הנה הלילה

של כל סתומות השפן ורטי אוניו.

צילי פעמון כבד, נוגים וממושכים, מרחוק.

שרף, פניו מרצינים, מקפל כפיו ושפתיו געות בלחש.

ברקום מה-זאת?

שרף קול פצמון הסנת הוא, יודיע:

אך זה יצא איש לדרך האחרונה.

מראש מגדל השצר יצלצל, לו

בכרבת-קל-הציר את-ההולך למות.

ידע: בקגע זה כל-השומע

ידם, יקנה אליו נפשו ויחפלה
 מלב, מפל טינה נקי, לשלום ברכו
 וכי יקלו רגציו האחרונים לו.
 ברכום עמה, בקשבת-לילה, לנרפו יצא?
 שרף לראות בהגלות בקל הדרות השסר
 עולם גדול על מנסקיו האדירים.
 בשביל, בקשוהו פצמי דורות רבים,
 לאור הספר יצלה לאט לאט
 עד ראש הצור לקראת חוין-השלא,
 יצטנו פצם ראשונה ואחרונה.
 אחר יצנח ציף על שפת הצור,
 יגור צינים ויצפה לציר אלה,
 יפיל תנומה עליו, לא עוד יקיץ ממנת.
 ברכום וקנה ילד-לו האיש בפשאי,
 לא ילווהו ידידיו, גם לא קרוכיו?
 שרף חכמת דורות הורבתנו להצניע לקח
 עם הסיים, ואף כי עם המנת.
 קשה היא הפחדה, עד קרע-לב קשה
 והשעה גדולה ומה-נסללנה
 ברב צינים וברגלים אלה,
 את-נפש ההולך סקצרנה ומבדנה,
 סכדנה לו ברכו ולא סקלנה.
 על-כן יבסר כל-איש ללקח לבדו
 וקדממת עולם הונה באור הספר,
 וכך את-האחד יש כי יקח עמו,
 בן או ידיד, ישמר עליו, יתמך בו
 ועד השער ילנו, שם
 יצו עליו לשוב, והוא ימשיך ברכו
 וקול הפצמון ישא בקנה אחריו.
 ברכום הנה אני פה שבועות שלשה
 ולא שמעתי קול הפצמון,
 ונה שנית הלילה אשקצנו.
 שרף מנהג מקדם הוא: איש לא יצא
 לפני הקג, כי שים ישינו צינו
 עוד פצם על הארץ בהדר מדינה

ומיתיה? קלט פכל יוכל עוד פצם,
 מגיל חשקה אין-סוף ומתרוצת אונת,
 ובמוצאי הקג, עוד מרוחו מלא,
 ישא בגליו לדרך, לא ישוב עוד מנה,
 ובלקבו ברכה ואהבה לחי.
 קול הפעמון נדם.

ברקום כמעט לעצמו

מה המודים, תמימים הם בקל-זאת
 קל-החיים פה — מה-תמים הנמת!
 ואת קל-אלה באת להרס!
 ברקום הגש קביב, אם יש מתוק מתמת-ילד?
 זה בר ציניו, זה צליל מליו הרצון —
 וכי לא עד הלב נוגעת אמתו?
 ועם זה עת באה והתמודות האלה
 כציץ אביב נושרות, לצער ההורים
 ולא לצערם. פי הן לבם נתון,
 כמו לב הגון לקרי העץ גבוא,
 אל עתידות ילדם, יגדל ויהי לאיש
 זריו, ממוש-אונים למלחמות חיו.
 שרף הוי המשלים! קסמים על לשונם
 לצוד לב-איש בבק דמיון מהיר
 ולהוליכו תופעה פנצר. האמנם
 אנחנו ילדים? אם לא נדע
 את-לחץ החיים, לא כל-סבלם נשא?
 הגש מקום, לא גטושה המלחמה שם,
 אין נפצעים, אין נחשלים נכואבים,
 בין עשבי-ירק, באויר, בנבכי-מים,
 ואף פי בגבולות אדם רב-יצרים
 ורגש ובינה לו להרבות צניו?
 גם לנו צרותינו, דאגותינו נצח,
 וקצעים בגן גבל גם אנו.
 ואם שמרנו מה מטחר שמי ילדות,
 אם שמנו האמת גר לרגלינו
 ודבר אבות וזכרונם משען הם לנו,
 ואם נתר והסתפק במצט למדנו —

האין באלה מחקמת אדם פועלת,
 מן התבונה, מן השלטון על התיים? —
 קלח לי, אף הגדלי: מהנה תלצם
 את-המקטרת?

ברקום כי אפסו צלי הקטרת,

אחזיק בפי את-המקטרת למצער.

אשפת, אדמה רגע: מצשן אנכי.

שרף ראה, הנה דבר, אין צרף לנו בו.

שאף צשן ושוב והפליטו,

מה-שצם יש בנה ומה-תועלת?

רבות ספרת לי ממרחקי תבל,

רבות שם יש, ביקן אין צרף לנו.

ואם לא נדען, גם לא נתאו לקן.

ברקום אכל זה בצר התיים לשאף קדימה

ולתשפתגשג. ומה-שגשוג אדם,

אם לא הרבות צרכיו, הנאותיו הרבות?

שרף צרכיו, הנאותיו — הגם אשרו צרכה?

הגידה לי, ברור צנני: האמנם

מאשרים אתם שם בהמון תבל

ממנו פה? הבמרוץ האשר,

אם בסופת התאוות, לא סגן לקן

ולא שעור? ומה, הגידה לי.

מה הועלתם בקל תפארת חייכם?

האין חולים בקם? אין צננים?

אין אוכרי יומם, שקויי-אכולי-רצל?

האם לא תרב תקנאה לטיל שם חלליה?

הרשע לא יפכה עם רצבון-השרף? —

אתה מקריש — ידעתי התשובה!

מבין פלאי כל-ספוריך הן שמצמיחה.

אמנם סגורים אנחנו פה, לאט לאט

מתנהלים חיינו, גם דמנו כמו

הקביד שטפו ומחשבתנו המתונה

תקדה את-מחבואי הנפש פנימה,

אין רעש, אין קפיצות, אין להבות,

ואת חיינו מוהלים במים צנו,

ואת נשינו נקשט בקניני-עץ —
 אכל פשינו נקיות משד אחים,
 אין בנו צניים והחולים מן-עו,ר
 בקשט וצניעות וישר פה נחנה
 ונאריך ימים — בן, נאריך ימים,
 אף זאת צדקה היא לנו! — ומתים לרב
 מתוך שקצה ושלנת-נפש. הקצט הוא זה?
ברקום אכן כל-זה נפה הוא למשמע אוננים,
 אף למראה צינים מה-צנום גדל!
 אגם עומד, איך סיט נבץ לא יצל?
שרף הו לא אגם עומד חיינו פה!
 הלא ראית הנקרה, תחצה צירנו?
 מפלצי-עד, מרום תאשד הפכיר
 ישאב, גלי-הרף תסדש מימיה, רוע,
 וצבא יגלי-הרים צנוצים, זפים כבדלח,
 יוסיפו מאונם לו, מגילם קדומים.
 בנחת ודממה ישטף לו בצרוץ
 הצר, כרה לו זה ימים רבים,
 יש יתמרמר, יקציה, מימיו ימים כלס-מעלה,
 ושוב ינהר שקט למישורים,
 קש אל כל-אור, פוצל תמיד בסתר,
 ולגדותיו פורחים שדות, בתים, שבילים,
 עד יצלם אי-שם מחוץ לציר, אי-שם
 בין סלעי-עד... קאלה פה חיינו!
ברקום ולא חונקות אתכם חומות הנלא?
 ולא נצקרת פצם מלבכם על-כרתכם
 וצקה גדולה אחת למרסקים?
שרף אכן יש-לנו געגועים, בהמית-לב
 נשא צינינו אל קצוי-שמים.
 הרסק הרסק, לאין מצבור, נשלח נפשנו
 על-פני רחבי עולם תפשי רב-תצלומות,
 אם גם רב-סכנות, אכל קשורים אנחנו
 לרנב אדמה זה, עיר מולדתנו,
 שומרים פה על אוצר יקר מקל יקר:
 על ארצה זה חיינו ומומתנו.

זיו-שלאי לאוּצָר נָה, ירושת-קדומים:
 ציני אבות ממנו נבטות אלינו,
 ציני אבות, אשר אָצלו מוֹהָרן לוֹ
 והן גם הן מוֹהָרוּ הָקִי גוֹנו.
 בו אור, בו חסן לנו, בו סגלה
 עם נחמה בצָר: הַיֵּשׁ עָשִׂיר מִמֶּנּוּ?
 בו חסן גם תוֹהֶלֶת לְדוֹרוֹת: בּוֹאוּ.
 הַנְּעוּצִים? כְּנֻצְנֵי כוֹכְבֵי-מְרוֹם
 הם רק יוֹסִיפוּ עַל שִׁירַת חַיִּינוּ,
 גם יִלְמְדוּנוּ לְהוֹקִיר עוֹד יְתָר
 אוּצָר יְחִיד נָה וּמִיָּתֵד רַק לָנוּ,
 בְּכָל הַמְּרַחֲקִים הֵהֱם הַגּוֹעֲשִׂים
 לֹא נִמְצָאנוּ.

שוּאף רוּחַ: אַחֲרֵי דַמְמָה

וְעַתָּה הַסִּבְתָּ וּשְׁמַע:

לְקִנֵּי שָׁנִים הַרְבֵּה, בְּיוֹם אֶתֶד אֲבִיב,
 בָּא עוֹף פְּתָאֵם, עוֹף לֹא-יְדוּעַ, שִׁיר מִסְּלִיא
 עֹסֵר לוֹ גַּן קֶטָן זֶה מִסְּבִיב לְבַיִת,
 מִסְּבִיךְ עֲצִיּוֹ הַמְּטִיר עָלַי קֶסְמִי וְמָרוּ,
 כְּמֹהוּ לֹא שְׁמַעְתִּי, לֹא שָׁעַרְתִּי,
 הִנֵּה בְּשִׁיר סִפּוֹר לִי מִן הַמְּרַחֲקִים,
 מִן הָעוֹלָם הַהוּא, רַק עֲנֵנִי שְׁמִים
 יְבִיאוּ לְפָעִמִים שְׁמוּעָה קְטוּעָה מִמֶּנּוּ
 וְרוּחַ-נְשָׁף בְּךָ יִלְחַשׁ כְּזוֹ.
 אֶהְבֵּתִי אֶת-הָעוֹף, יְדַאֲגֵתִי לוֹ,
 וּבָקָר, עָרְב, כָּל שְׁעָה בְּיוֹם,
 הַקְּשֵׁבְתִי לוֹ בְּכָל צְמֵאוֹן בְּפִשִׁי,
 בְּלִעָה בְּפִשִׁי צְלִילֵי הַשִּׁיר, צְמֵאָה כְּפִלִּים —
 מַעֲצָם גְּעוּזִים כְּמַעַט חֲלִיתִי,
 כְּרַגְשׁ זֶה יִקָּר הִנֵּה לִי גַם כְּעַתָּה
 בְּבוֹאֶךָ אֵתָּה פְּתָאֵם בְּיוֹם בְּהִיר:
 עוֹף זֶר מִמְּרַחֲקִים, רִנַּת הַמְּרַחֲקִים —
 הַקְּשֵׁבְתִי בְּהַשׁוּקָה לְךָ וּבְרַעְבוֹן הַבַּעַת,
 כְּוִיתִי, לֹא כְּוִיתִי אֶמְרֵי-סִיף,
 כְּמַעַט נְבוֹךְ רוּחִי מִגְּאוֹן הַדָּר הַשָּׁפַע.

ברקום גדולים דְּבְרִיךְ, אֲדוּנִי — אֵיךְ אֶקְבֵּלֶם?
 שרף וְהַנְדוּפָה, מַה הִנֵּה לְעוֹף הַהוּא?
 שְׁלֹשָׁה יָמִים זְמַר, הֲרִנִּין אֶת-כָּל-הַנָּחַל.
 שְׁלֹשָׁה יָמִים הִרְדָּה נַפְשִׁי לְשִׁירְתּוֹ,
 בַּבֶּקֶר הִרְבִּיעִי צִינֵי סִקְחָתִי:
 אֵין שִׁיר, אֵין עוֹף — סָרַח נִצְעָלִים!
 נִצְצָב צְלִי כָּל-הָעוֹלָם — אַחַר אֲמַרְתִּי:
 טוֹב כִּי סָרַח לוֹ — בָּצַחְתוּ נִצְעָלִים!
 ברקום הֵאם זֶה רָמַז לְאֲשֶׁר לִי לַעֲשׂוֹת?
 שרף אָכֵן! וּבִשְׂעָה הַזֹּאת, כִּי תִתְעוֹרֵר
 הַעִיר בַּבֶּקֶר וְתוֹדַע: הִנֵּה עוֹף-סְלֵאִי
 מִמְּרַטְסִים, הִסְלִיא כָּל-אֲנָן — וְאֵינְנוּ!
 ברקום נִרְגַשׁ, קָם מִמְּקוֹמוֹ, מִתְהַלֵּךְ הֵנָּה וְהֵנָּה, אַחֲרֵי
 קִשְׁרָתִי פֹה קִשְׁרִים — אֵיךְ אֶנְתַּקֵּם סְתָאִים?
 אֲנֹשִׁי לְכַב, בְּגִי-נֹעַר, אֲמוֹנָם בִּי שְׁמוֹ,
 סָלוּ בִי תִקְוֶתֶם — אֵיךְ אֶעֱזָבֶם סְתָאִים?
 שרף הַפְחַתְּ אֵשׁ וְנָה פֹה, רִיב חוֹלְלֶת זָר —
 ברקום מִסָּעֵל קוֹרָא לִי פֹה, מִסָּעֵל-אֲדָם כְּבִיר —
 שרף וְדָם שְׂפָרְתִּי! אַךְ שְׂתַחַף בְּרַךְךָ פֹה
 וְדָם שְׂפָרְתִּי! לֹא אֲדַע מִחִיר נוֹזֵל זֶה
 בְּאַרְצְךָ וּבְכָל מְקוֹם גְּדוּפָה —
 אַךְ פֹּה גְדוּל מִכָּל מִחִיר הוּא! לֹא יוֹנֵחַ
 הַכֶּתֶם לְעוֹלָם, וְלֹא יִסֵּן לְאִישׁ
 לְתַפֵּשׁ מִשְׁרָה אוֹ כָּל מְקוֹם כְּבוֹד בָּצִים,
 אֲשֶׁר הִתִּיז טִפָּה שֶׁל דָּם מִגּוֹף רַעוּהוּ,
 וְאַף כִּי אִישׁ, זָמַם לְרַצֵּחַ נֶפֶשׁ.
 ברקום אַךְ זֶה מִקְרָה הִנֵּה, אַךְ לְהַשְׁלִיךְ
 אֶת-מוֹרָאֵי בְקִשְׁתִּי עַל הָאֲנָשִׁים,
 בְּאֲבָנִים תִּקְפּוּנִי.
 שרף הוּא, מִהִיר-הַנּוֹעֵם
 וּפְיוֹד-הַמַּעֲשָׂה! לֹא יִתְכַנֵּן שְׂתִי אֵלֶּה
 לְאִישׁ פֹּה, לְהִלָּךְ בְּרֹאשׁ הָעָם יֵאמֶר,
 וְעַד עוֹלָם לֹא יִכְפַּר לָךְ הַדָּם.
 לֹא יִשְׁכַּחוּהוּ מִתְּנַגְדֶּיךָ, דִּידֶיךָ
 אַף הֵם לְעַת מִצֵּא חֵישׁ יִזְכְּרוּהוּ.

קל-שנע בע אשר יקרך, קל-משנת
 מפתח נד פעולתך יצא.
 קל-וקרון קריר בלב איש, ידמה.
 חלקו רפח במקט — ישוב וינצלה
 הנקתם האדם שהוא חיש לצינינם.
 והוא יגדל, ילהט וימלקם.
 ככל ישקע הלחב הראשון, יפוג
 השקרן והמתאוננים ירבו,
 יגיהו מקל-חור, מקל-פנה,
 יפיהו השנאה סביבך האדמה —
 ואיך תחיה, איך תצמד אהת, הנר, פה ? :
 ברקום שוב מתהלך הגה והגה, אחר

אכל איך מעמדו אהם פה ? צד קמי
 להסתמר תוכלו מצין עולם ?
 פחות אדם שם בבירים יוצרים פלאים,
 פורצים גבולות הטבע, מפלסים
 במקצולות-ים נתיב, ברום האוירים,
 בינות קרטי העיר — ועוד מצט
 ולא תהי קל-גאדה סתומה על ארץ,
 אשר לא תחשף, ועוד מצט
 גם הנזה יתדרו קדר, אל מסתרכם,
 יקחו מקמניכם גאסס-יד,
 צד מצאתם נדכם לשלט בהם.
 יקחו להם המקמנים בלם סביב,

שורף

לו רק יגיהו לנו את-העיר הזאת,
 יגיהו לנו את-סיינו הקטנים פה !
 אכן זאת דאגה ברה, לא אמלקנה.
 אף יעברו-נא, יארכו-נא הימים !
 אולי ילמד העם בין פה להתגונן
 בנתר עו משני הרום הנזה ;
 אולי תצא בין פה מזה הרום
 על-פני תבל בלה לשקוט המבצרה,
 להיות אדם פשוט יותר, מתון יותר,
 לא אץ להיות, לא אץ להעשיר,
 בולם את-יצריו, למען שמר

את-שלום גופו, את-און רוחו ימים רבים
 ושלט מלא-שלטון על כל מדת ימיו,
 עד שים למנת חק, בל יעברנו.
 סליחה ממני דעת הקטיד לבוא,
 לו דור אחר ימצא הדרך הנכונה!
 אך זאת אדע: קצת לך ללכת.

ברקום אחרי מלחמה סנימית

ביתך סתתה לי, היית לי קאב.
 עבד אכבדך בכל נפשי
 ותספד לי צו. אני הולך!
 שרף הנה ברוד, בני, ולך בשם אלה!

קם

אכין לך צידה מעט לדרך,
 נאדך לי תן!

ברקום למים או לזין?

שרף גם זין וגם מים בו תמצא!

נוטל הנאר מידי ברקום ויוצא לחדרו.

מעמד שני

ברקום. ארנה.

ברקום נספל לחפציו לשימם בתרמיל. ארנה נכנסת משמאל, בידה ספל חלב.

ברקום עורך צנה?

ארנה חפיתי לשוקך, ברקום.

ברקום למצן השקותני את-חלב עזיך?

ארנה סוף סוף הלא תספין אל חלבנו.

ברקום נוטל הספל מידה

שנאתי שתה חלב, אף פי חלב עזים.

אך מידיך התמודות אשקנו

וינעם-לי.

ארנה למצנך אותו חלבתי —

ברקום בהשיבו הספל

תודה לך! ועתה נעם פסלים לי.

אחרי פי פעם אחרונה שתיתיהו.

ארנה נדהמת מה-פעם אחרונה?

ברקום אָני הולף מְזֵה.

ארנה אַתָּה הולף — ?

ברקום ובשָׁעָה הַזֹּאת!

בְּךָ הַזְּמַן דוֹרֵשׁ. אָני נִשְׁמַע לוֹ.

ארנה אַף זֶה אֲשֶׁר הִרְבָּה לְשִׁים פֹּה!

ברקום אַתּוֹ הַצֶּדֶק. הַשָּׂאֵר פֹּה לֹא אוֹכֵל.

בָּרִים זָבִי, דוֹרְשֵׁי צִלְעִי, וְעוֹד יִרְבּוּ.

וּמָה אָבִיא פֹּה מְדַשּׁוֹת וְלֹא נִדְרָשְׁתִּי?!

ארנה אַתָּה הולף אִפּוֹא?

ברקום אָני הולף.

ארנה בשמחה אִם כֵּן — הַנֶּקֶם הַחִלוּם וּבְמִלּוֹאוֹ!

ברקום אֵינֶה חִלוּם?

ארנה אֲשֶׁר יָבוא אִישׁ-סָלָא

צָעִיר, מְזַהֵר בָּאֵל, מֵאֲרֵץ סַעְלוֹמוֹת,

סָתָאם יָבוא בַּסַּעַר, יִקְחֵנִי

עַל זְרוּעוֹתָיו הָאֲמִיצוֹת וַיִּשְׁאַנִּי

הַרְחַק הַרְחַק מְזֵה —

ברקום בְּזֹאת חִלְמָתִי?

ארנה חִלְמָתִי — וְהִנֵּה בָא הַסְתַּרְוֹן!

ברקום נִרְגַשׁ, מְבִיט בֶּה שַׁעַה אֲרָכָה, אַחַר

סִלְחֵי לִי, יִקְרִינָה! אַף לֹא תוֹקְלִי

אֲתִי לְלָכָת.

ארנה נְבַהֵלֶת לֹא אוֹכֵל? מְדוּעָ?

ברקום עוֹלָם אַחַר שָׁם, אֲנָשִׁים שָׁם אַחֲרֵיהֶם,

לְשׁוֹן לְהֵם כְּפוּלָה וּמְחַשְׁבֵּתָם נִפְתָּלֶת,

לֹא תִמְצְאֵי בְרַבְּךָ בְּתוֹךְ קַל-הַמּוֹנֵם.

ארנה מֵה-לִי קַל-הַמּוֹנֵם, אִם כֵּן אַתָּה צְמִי?

ברקום מְרַחֵק יָמִים בָּרִים מְצִיר זֶה רְחוּקָה,

מְנַמְקָה, אוֹלֵי לְעַד, מִבֵּית הוֹרְבֵיךָ,

מִכֵּן סָמִיר זֶה בְּהָרִים, אוֹיֵר יְחִיד זֶה,

מִקָּל הַחַם וְכָל הַשֶּׁקֶט הַצְּמִיק פֹּה,

אֲשֶׁר עֲצַב רוֹסֵךְ, טַפַּח אֶת-צְלוּמֵיךָ,

תְּשׁוּחֵי, תְּאֻבְלֵי שָׁם בְּבִקְרֵי הַקֵּר,

תַּחֲלִי מִקְלוֹת הַנֶּפֶשׁ אֶל מְקוֹר חַיֵּיךָ —

וְאֵיךְ אֲשָׂא אֶלְיֶךָ אֲזוֹ סָנִי? בְּמָה,

הגידו, אֶכְפֹּר אֲנִי צוֹנֵי הַרְבֵּ לָךְ?
 אַרְנָה קוֹדֶרֶת הֲלֹא אֶמְרָתְךָ, כִּי אַתָּה אוֹהֵב אוֹתִי —
 בְּרִקּוּם אֶמֶת נְכוֹן הוּא, לֹא שֶׁקֶרְתִּי לָךְ.
 וְאֶמְנֵם כֵּן, מֵאַהֲבָה רַבָּה אֲלֵיךְ
 עָקַרְךָ מִשָּׂרֵשׁ מִשְׁעָרְךָ לֹא אֶעֱצֹר-פֶּתַח.
 וְהִנְדַּעְתָּ, חֲבִיבָה, כִּי עִם עוֹבְדֶךָ
 הָעִיר הַזֹּאת גַּם תִּשְׁוֹבֵי אֶת-חֲסוּמֶיךָ
 מִפְּנֵי מִלְּאֲדֵי-הַמְּנוּת?

אַרְנָה בְּאֶשֶׁר אַתָּה
 שָׁם לִי חַיִּים וּבִלְעָדֶיךָ — מְנוּת!
 אַךְ דֵּי, עֲתָה אֲבִין: רַק גִּסוּתִי
 תִּאֲבָה, וְאִם לִקְרֹאת כָּל-פֶּגַע נְכוּנָה
 אֲנִי אֶתְךָ לִלְכֵת — נְכוּנָה אֲנִי!

מ ע מ ד ש ל י ש י

ה ק ו ד מ י ם . ש ר ף .

ש ר ף חוּר, בִּידוּ הַנָּאֵד הַמֵּלֵא וְחַבִּילַת מוֹזוֹן.

שׂרְף נַעֲצֵר, לֹאֲרַנָּה

מָה אַתָּה עוֹשֶׂה פֹה בְּשַׁעַר הַזֹּאת?
 אַרְנָה נִרְגָּשְׁתָּ מִן הַיּוֹם, עָרָה שְׂקִבְתִּי.
 רְאִיתִי אוֹר פֹּה בַּסֵּלֶוֶן, תִּבְאֲתִי
 חֶלֶב בַּסֶּפֶל לְאוֹרְךָ. וְהִנֵּה
 אֲנִי שׁוֹמֵעַת: הוּא הוֹלֵךְ מִנֵּה.
 שׂרְף קִרְגַע הַנְּכוֹן — וְהִי בְּרַכּוֹ עֲלֶמָה!
 לְבִרְקוּס

הִנֵּה צִיָּדָה מְעֻטָּה, אַתָּה מוֹכֵן?

בְּרִיחוּס בַּסְּגוּר הַתְּרַמִּיל מוֹכֵן.

שׂרְף הִנֵּה גַם הַמִּסְתַּמֵּם פֹּה לְשַׁעַר.
 שְׁלֶשֶׁה הֵם מִסְתַּחֲוֹת: בְּבֵית הָאֱלֹהִים
 אַתָּה, שְׁנֵי בְּנֵי שׁוֹמֵר הַשַּׁעַר,
 וְהַשְּׁלִישִׁי לְרֹאשׁ הָעִיר. אֶמְרָתִי
 אֲנִי לְלוֹמְדֶךָ, אֲבָל מֵאֵד חֲלָשְׁתִּי —
 תִּלְךְ אֲרַנָּה אֶתְךָ, תוֹרְךָ הַדְּרֹךְ.

תנצל השער מאחריך חיש, בדת.
האם את, יראה, ארנה?
ארנה בעינים נוצרות הו לא!
אכל אפה מטפחת לי, כי קר בחוץ.
יוצאת.

ברקום עומד לשים תרמילו על גבו
איך להודות אוכל לך, ארון נקבד,
צל כל התסד, עמדי פשית?
שרף לא אבקש תודה. רק זאת אסת
עשה-נא לי והקטיחני אמונה:
כי לא תנקיר שם זאת העיר באשר תבוא
נאשר ראית פה לא תספר לאיש.
חלום הנה הלל — נאין החלום!
ברקום כמו לעצמו

אמנם בחלום רחוק הנה הלל!
שרף תן דברתך קבוד לי —
ברקום בקבלו היד המושטת דברתי קבוד!
ארנה חזרת, עטופה במטפחת ובידה חבילה.
ארנה עוד לחם וגבינה מצט הבאתי.
שמה החבילה בכיס מעילו של ברקום.
שרף לארנה תצאי מינה למשעול בין הנרמים,
שם איש לא יפגשכם — נחיש תשובי!
ברקום חבוש תרמילו ומקלו בידו
שלום!
שרף לך לשלום — והארץ ימים!
ברקום יוצא. ארנה שוהה עוד רגע ומביטה מתוך המיתלב בזקן —
ויוצאת גם היא.

מעמד רביעי

שרף. בוקית.

שרף מתקרב לחלון ומביט אחרי ההולך בצער געגועים, עד העלמו. או יהפוך
פניו והם נראים עיפים וזקנים מאד. הוא מתנועע מתוך חולשה רבה עד
לכורסה וצונח בה.
עפעפיו הכבדים שוקעים. פתאום הוא מתעורר כמתוך חלחלה ועיניו הנבהלות
מביטות נכחן.

שררה לעצמו

מדוע זה שלחתיקה? מה היה מבט זה
 אחרון, הביטטה בי? גלדה תמה זה
 וחיש נדלקת, משמלקהבת — מי יודע,
 מה-לצעות מסגלה גלגטה?
 האם לא סבבה אותו פסב
 צפרת אש הגר? לא נדה אחריו
 פקבת-קסם, הלומה מזיו לא-אך?
 אחרי דממה, בבת-צחוק מרגעת
 לא! לא יוכל היות. אך פחד-שוא הוא!
 גלדה היא גבונה, רוחה קריא
 מנטש חוף-מבטחים, קרקע מוצק תחתיקה,
 וקפץ לים אפל, אל בין גלים קרים,
 הרסק הרסק וטלטלונה לקלי-שוב.
 גם הוא, לבו ישר וטוב בו מנצל
 תמות גלדה ומשך אותה ממשך קרן
 אל כפור עולם נקרי, תבל בציץ שם חיש.
 צשה לא יצשה זאת בעל-נפש!
 ועם קל-נה דואג לגי ולא ננום,
 וקבר תפצתי לראותה פה בעיני.
 אשב פה, אסכה לה, עד שוכה!

העיפות מתגברת עליו והוא גרדם כמו על כרחו וגם שנה טרופה ומטורדת.
 בוקית מציצה ונכנסת ופניה תמהים, עוברת בזהירות ונכסת לתוך חדר
 הזקן, חוזרת ומתקרבת אל הישן. נראה, שהוא חולם קשה, נשימתו דחופה
 ופניו זעים בעצבנות. פתאום הוא שולח יד כמגן על עצמו ומקיץ מתוך חלחלה.

בוקית כורעת לצרו

מה-פה תברת, זקני? העלום נאית?

שרף עורו גרהם

עלום מאד תמוה! בעלומי
 אני מחוץ לעיר, עולה בשביל-המנת.
 נמתח השביל אל-על ומתפתל לאט,
 כן דק לכן בין יצרות אלקים שחורים,
 טומנים סודם קרנם ועל פניהם זיו-כסף,
 שופעים מאינה רום אל אי-זו תהום נסתרת.
 ועם זה נצבים קוסאים תחתם לעד.

והנה השביל גלוי לשני העקרים.
 נשא צירים נצר בין שתי מהומות,
 ושמי הלילה האדיר פתוחים למרחקים —
 שמי-פלא פוכבים, ורועים כהצף-שדה
 ובנגה-קדש, נגה-נצח, מזהירים.
 צועד אני לצט, הולך ומתרוקם,
 כמפל-חל לקראת קל-קדש מתרוקם,
 ואני יודע: שם בקצה השביל
 יושבת ומסכה לי, מאינה שלנה,
 אמנם, על זיו בולט בצור יושבת —
 וכבר אני רואה דמותה הפלגינה,
 וכבר אני מבחין פשטות חן לבושה,
 צטפה גיוס לכתה — שתאם לפתע
 והוא צמד נגדי, שלדו צנק הקוויר,
 השחירו מחלות ציניו, סרבו הקריקה —
 מלצף המנות!

שוקע תחתיו מהתרגשות.

בוקית כובשת פחדה

המלומות שןא ידברוי —

האם לא זה דברך תמיד אלינו?

אבל מדוע זה תשב פה, לא שקבת?

שרף מתעורר

העוד לא שקה?

מי?

בוקית

ארנה.

שרף

ארנה?

בוקית נבהלת

לאן הלכה?

לליות האיש הנר,

שרף

לקגר אתריו השצר בעזבו העיר.

קופצה ממקומה

בוקית

אומה, את-הילדה, שלחקה עם האיש,

והוא עזב העיר? — אוי נאבוי!

מה-זה פשיטה?!

סורכת כפיה, רצה אל החלון ומציצה החוצה, נעה הנה והנה במצוקתה

קבר יצאו ודאי,
 הרחיקו קבר — מה-לצעות? מה-לצעות?
 רצה אל הרלת, סותחת אותה: על הסף לקראתה — ישבך.

מעמד חמישי

תקודמים. ישבך. אחר-כך טלמון. אמר. שועת.

בוקית בהרעה לאחור
 ישבך! הגידה חיש: ראיך את-בתי?
 אני מביא ברקה לךם מקנה.
 בוקית ברקה? והיא איה? הגד!
 ישבך הלקה לה עם האיש הנר, עונה העיר.
 בוקית מורצת בצוחה, תופשת ראשה בכסיה, מטלטלת הנה והנת.
 אויה! ארנה, ארנה איננה! — עורו,
 בלכם, וקומו! עוררו העיר בלה!
 ירצו, ירצו השער, החומות
 בלן — ישיבו את-ארנה לי, את-בתי!

שרף יושב כהלום-רעם, חורון-המות לסניו ועיניו קופאות.
 טלמון, אמר ושועת באים מזה ומזה בבהלה.

טלמון מה-נה קרה?

בוקית ארנה איננה! נחטפה
 בידי האיש הנר, עוב העיר!
 אמר בידי האיש הנר!
 שועת האיש הנר!
 וועה אלמת.

טלמון מדוע זה עוב האיש פתאם העיר?
 אמר לי שבך מדוע זה פתחת את-השער לו?
 ישבך לא אנכי פתחתי לו השער.
 שועת לבוקית ורקה את, האם, השגחת על בפתך?
 אמר ספר, ישבך, את-פל אשר נדעת!
 ישבך ישבתי בסלון ביתי, לא נמתי.
 נדעתי, לילה זה, ליל מוצאי הקג,
 לא תהינה לי מנוחה בכה.
 גם שנים קבר עברו. והנה
 אני שומע צעדים, אני רואה
 האיש הנר בא במקלו ובסרמילו.

באשר נכנס לעיר, ועל-ידו
 דמות אשה רכה, במטפחתה לוסה.
 לאן? קראתי. הם חלפו ולא ענוני.
 מהרתי אחריהם — והם לפני השער
 וקבר האיש בו שם את-המפתח.
 לאן! נצחתי גם, והאשה
 גלתה ראשה, פנתה אלי במאור-פנים:
 -שלום, ישבן! — אמרה לי — שא ברכה
 לכל קרובי והגדלמו: לא למנת.
 כי לחיים נצאתי חדשים!
 — ארנה! מה-תעשי, ארנה?! — אך היא
 צברה קבר את-השער, הוא אחריה.
 מהרתי חיש לגלגל, בדת, מאחריהם
 השער — והנה הוא המפתח!
 אמר שם עין על המסתח שקבל
 איך בא לידי האיש זה המפתח?
 שרף אני אני הוא האשם בלל!
 תמהון רב. בוקית מסחירה פניה.
 שרף אני אשר פתיתי את-האיש ללכת;
 אני אשר נתתי לו את-המפתח;
 אני שלחתי את-ארנה, כי תלנו
 וכי תנצל השער מאחריי.
 דכאון גמור.
 אמר בצער איככה זה צשיך בדבר הנה?
 הלא צרבנו את-האיש בקני העץ!
 שרף אני צרבתי לו — אני אשא ענשי.
 טלמך במרירות הנה היתה זאת תחבולת-צדקה יקה
 להקטר ממתנגד ומתקרה!
 אמר איכה תצו לחשב דברים כאשה,
 אף כי להצלותם על שפתותיה?
 טלמך איכה אצו לחשב? אכן המחשבה פה
 מתרת רק לגני שבעים ומצלה.
 להם הפל מתר, ורק להם לקד —
 ואף לרצח נפש!
 שרף גדהם, מביט כמטושטש בפני טלמון.

אמר בגערה מדעתיך נצאתי!
 מלמון מגביה קולו אף הוא
 נצאתי מדעתי! ואיך תהי אחרת.
 אם קאלם, לא נפתח-פיו, לך להיות —
 ואם לוקחים בתך חידתך
 ומסגירים אותה בידי מלאך הקמת?!

בוקית שקועה תחתיה מתיפחת
 ארנה! ארנה בתי!
 שועה לשרף אכן דבר אים הוא,
 ו לך לא יכפר משנה קנה!
 שרף גם את, שופה, עוד מוסיקה על שברוני!
 שוקע תחתיו מחולשה.

אמר נבהל למראהו, ממהר אליו
 ענה אטה, אבי — הלא תשקב!
 תומך באביו לקום ומלוהו לחדרו.
 יש בך מתבונן, נד בראשו — ויוצא בחשאי.

מעמד ששי

שועה. בוקית. טלמון. אחר-כך אמר. די שן.
 מלמון פתאם לפתע פי תבצט בבית-מולדת
 ואם נאב תשפח, כל-הקרובים,
 ואחר-איש שלף אל פרנסקים ורים
 לבלתי-שוב — אמןם זאת לא פללתי!
 שועה הנה פרי-הלולים, לתת מהר הנרע,
 נרע הנר, צהלק לו וגם עזרת.
 פי יתפרצו כנים מפני אבות, בבוז
 לכל מוסר דורות — מה-טוב נצמח מזה?
 בוקית וכה טובסת אם בלי-הרף יום גם לילה,
 מונעת מבשרה כל-טוב, למען
 גדל הבת — וזה פתאם, בליל בהיר,
 הולכת לה, עם הלך נר, בלי-אמר.
 שועה הן את אשר דמפת אותה אל ורועותיו!
 בוקית הניחי לי, אמתי! אין פת בי להשב.
 מלמון והאמןם הלקה לה לעולם
 ולא נראנה עוד, אף פעם לא נראנה?!

אמר חוזר מימין

נראה לי, כי נרדם — ולא הסיר בנגדיו.

דישן בא, נבהל ונסער.

דישן פגשתי את-ישבק — הוא ספר-לי...

האם אמת היא? נקלה פזאת!

פחות נלדה ונשדדה מבית הוריה!

ומה? הלא יש לעשות דבר!

אמר מה-תעשה? הכי תרדף אחרי?

דישן עוד ימצאו בינינו בחורים שלשים

גבורי-סל, מן העיר יצאו

ולא תבצתם אימת הקמת.

פוצו בקרים קביב, נדביקו

את-השודד, את-הגולה ושיבו.

אמר שלשים בחורי-סל לא יספיקו.

אף לא מאה. והשבילים קביב

בנאות ובנקיקים ובקצרות.

מי ידעם — ולאן פנה האיש.

פחותיהם יכלו, לא יצלו מאומה!

שועה ומה-יוציל פי ימצאו אותם, והיא

לא מצוננו — ברצונה הלכה אחרי!

בוכית ביגון עמוק

לא מצוננו — כל תקנה לשוא!

מלמון מנה רעיון סתאום

ישיבו גם אותו!

אמר אותו ישיבו —

לפחת ריב קדש בעיר ולהחריבה?!

דישן להיות נשפט בדת פה ולשאת ענשו!

הנה זה באתי ממשכב רעי, אשר נקצע —

כהו ציני מזרם דם, ראיתי!

כל-הבגדים היו מגאילים.

כל-הסדינים, כל-הפלים בדם.

רוצח ושוודד — האם נחשה על זה?

אמר מה איש זה לנו? ישפטנו אלהים!

נשמת, כי חיש מהר נפטרנו מנו.

ואשר לבת — במו-ידיה הן חתקה

את-גורלה — ויהי נרקה שלום!
 דישן לא! לא נשלים עם זה אנחנו, לא נרשה.
 פי זר יבוא, נזל אחות ממנו!
 לא תהיו-לנו לצורה אדם — אנחנו,
 נבחרים, נפרץ חומה נשערה,
 נמצא את-העגל ונקרנו נציל,
 נדין אותו בדין, נקם את-הקשתנו!
 אמר מה-זה לשון? גם לא אבה לשמצ.
 שים אל לבך: אף מקרה הוא, פי
 לא הושמטם, אמה וכל רציף,
 בית-המשמר, מקם פי הרצה יצאה:
 נפלה האבן לרגלי הנזר.
 אם ספצקם אדיר — שם עוד מקום לכם!
 מלמון אכן חידה היא לי: אם יש רשות לשלם
 אדם בהחבולות, מדוע לא תהי
 רשות גם להשיב אותו, פי ידרש?
 אמר כמעט יוצא מכליו
 מה-זה הקה לכם? מה-נה קרה פה,
 פי נהרסה כל-מחצה, נפרע
 כל-הגיון וכל-מדה טובה נשקטה?
 העד כל-הנסודות בכם חבלה
 הרים הנזה ואין פרפא עוד?
 מה-לדורות יבואו, מה-תניחו,
 אם בידים משחיתו כל-נחלת אבות?
 איך תתקומו אדם בין משואות נאפר?
 !

מעמד שביעי

הקודמים. בן-הוד. שרף.
 בן-הוד בא נפעם, כובש רגשו.
 ברהוד העיר אותי ישקק, ספר לי את-הפל —
 והקהילני הנה. מה שלום אביכם?
 אמר חלש מהתרגשות. עמה ישן הוא.
 שועה הגידה, אדוני! הלא אמה ירע:
 מדוע זה ירד פתאם פחו?

בְּהוֹדוֹ אֲמַנְם חֶלֶשׁ לְבוֹ מֵאֵד בְּאַחֲרוֹנָה.
 רַב צְבוּדָה שָׁם בְּעֵלְיוֹ צְלִי.
 וְהַמְנוּחָה דְרוּשָׁה לוֹ. אֵיךְ אֲצִיבָה נָא, אֶרְאֶה.
 שְׁנָתוֹ מֵהָ הֵיא, וְאֵיךְ נוֹשֵׁם הוּא בְּשִׁנְתוֹ.
 פּוֹנֵה לֵהכֵס לְחֹדֵר יָמִין. בּוֹ בְרַגַע נִפְתַּחַת דַּלַּת הַחֹדֵר — וְשֵׁרֶף
 עוֹמֵד לְבוֹשׁ לְבָן כָּלוּ, כּוֹבְעוֹ עַל רֵאשׁוֹ וּבִידוֹ מִקְלוֹ, מוֹכֵן לְצֹאת.
 אָמַר נִבְהַל לְאֵן, אָבִי?
 שֵׁרֶף לְדַרְךְ, לֹא אָשׁוּב מִמְּנָה עוֹד.
 תְּדַהֲמָה רַבָּה.

אָמַר אָבִי, אָבִי —!
 שׁוּעָה אֵיכָכָה־זֶה פְּתָאֵם לְסַמְעָ?
 בּוֹכִית לֹא! לֹא חֶלֶךְ מִמְּנוֹ — לֹא תִשְׁשֵׁנוּ צָטָה!
 בְּהוֹדוֹ יוֹמֵךְ לֹא קָא עוֹד. אֵיךְ חֶלֶךְ בְּטַרְם צַת?
 שֵׁרֶף יוֹמֵי הַגִּיּוּצַ, אֶת־הַגְּבוּל אֶרְאֶה!
 וַיְמָה פֹּה לָנוּ גְבוּל חַיִּים, אִם לֹא
 הִבְצַעַת, כִּי אֵין חֶסֶךְ עוֹד וְלֹא שְׁנָה
 וְלֹא רֵאשׁוֹ לְהַאֲרִיךְ יָמִים עוֹד?
 הֲלֹא נִצְסַק בְּסַטְרַ לְיִשְׁשִׁים הָהֵם,
 בְּחוּט אַחֲרוֹן שְׁצַרְם מוֹשְׁכִים עוֹד חַיִּים.
 הֲפִסְכוּ לְצַמַח קָבֵר, לְרִמְשׁ הַזּוֹחֵל,
 וְעוֹד עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה יְנוּעוּ.
 לֹא נִהְגוּ כֵן אֲבוֹתַי; מִהֵם לְמַדְתִּי:
 חַיִּי אֲדָם צָרְכָם בְּסַעוּלְתוֹ אָמַת
 וּבְהִיּוֹתוֹ שְׁלָם עִם לְכַבּוֹ
 וּבְלֵי אֲשָׁם קְבֹד. אֲנִי מֵאֵד אֲשַׁמְתִּי!
 אָמַר אַתָּה אֲשַׁמְתָּ?
 שֵׁרֶף כִּי שְׁלַחְתִּי אֶת־הַזֶּרֶךְ
 וְאֶת־הַבְּצִרָה אֶתוֹ לְלוֹוֹתוֹ
 וְהוּא לָקַח הַבְּצִרָה אֶתוֹ — אֲשַׁמְתִּי!
 אָמַר הֲלֹא הִנֵּה זֶה בַּקּ מִשְׁנָה בְּלָבָד.
 שֵׁרֶף מִשְׁנָה אוֹ לֹא מִשְׁנָה, אֵיךְ הָאֲסוֹן קָרָה,
 וְאֲנִי שְׁהַסְבַּתִּי בְּאֲסוֹן!
 וּדְבַר בְּאֲנִי פַעַם בְּדְבַר הַזֶּה:
 הֲלֹא חֲדַעוּ, כִּי מִמְּפֵל פְּתָאֵם
 לְעַמְקַ בּוֹר בְּגוֹן בְּחֻשְׁבַּת־לִלְלָה

חלטה אמכם: דבר נקבע קרבה.
 דבר נשבר, ולא מצא עוד תרופתו.
 אך לא חדעו, כי במפגע ההוא
 אני אשמתי: לא הוזהרתי די אותה.
 ביום ההוא כי שם הבור ספרתי,
 גם סיג לא שמתי, לא סמן לסכנה.
 הייתי במפגע מתקף אשמתי,
 אפרתי בלקחה אלך מזה גם אני,
 אך היא, אמכם, בשפע-רף נפשה,
 נדעה לנחמני ולהשיב חפצי.
 אולם כל-הימים נשא נפאתי
 את-דעת האשמה בדקמת לבי.
 ועתה, כי שוב אשמתי ואסון קרה,
 ואף כי רק שגגה היטה עמי גם עתה —
 הנה נהרץ דיני ואין תשובה לי עוד!
 כֹּהֵן שועה
 כֹּהֵן שועה
 ואין לה צדקה להאשים נפשי.
 ראו: רק שנים אָוֹ נדעו, אני והיא מדחי,
 עתה יודעים מספר, קטר העיר בלה.
 ואיך אבוא באנשים, איך אההלה,
 עמוס אשם, סבה מיה לאיד?
 אָוֹ נקרו בני-איש לי צונות
 גם אחרים, היו או לא היו;
 אָוֹ נקרו לי דבר תתי נדי לזר,
 ביתי לו למעון, מחסי גם מפלטי,
 וכל אשר נפל בעיר, כל-המבוכה
 וכל-הפרץ, באו עם הנזר,
 ממני ידרשו במבט-אלם.
 ואני וקנתי גם חלשתי מצעות ופעל,
 והאשמה בדה עלי, אכל תאכל
 שרידי לבי, שרשי חיי תקס —
 ולמה זה אבוד כצל בין החיים,
 גוש-אפל מסגור, מטיל אימה סביב?
 ראו: ברק הבריק פה וסצרה היטה,
 טאטאה וטלטלה וטשטשה הכל.

השחיתה פה נשם, דרסה וגם קלעה,
 ולא תנום, לא תשקט מצפה, צד
 יובא קרפון לה, מרצון קרב:
 אהי-נא אנכי קרפון-הכפורים!
 אמר בתחנונים לא: רב מדי הוא צרף הקרפון!
 שועה לא משוכנו במצוקת לבנו פתה!
 בוקית נופלת לרגליו
 שבלתי את-בתי, גם אותך אשקל!
 טלמון אשר עמד כנכלם כל הזמן
 סלח-לי את-צוני לך, כי רבו
 כפר מוצא שקמתי, חק לא ידעו!
 מה אכפר לך אנכי ואמה
 קבר נצנשם די, הנה ראיתם,
 מה חלקלק השביל, נחפזת בו לרוץ,
 כבוד הוריה וקנייה יבדוה!
 אכל לך לסלח לי את-צוני,
 אם רק תוקל — וגם אמה, דישן,
 תסלח לי, כי לקטה ממך חמדת נפשך,
 וזכר והתנחם: קבר פה ממך הלכה,
 והמרקק אולי יחיש לגליד הפצע,
 סלחו אהם קלכם בנסדכם לי,
 והיו שלום! — את בוכיה, בקית?
 גם את, שועה, פנים מסתירי? — אל-נא!
 האם בילל ובדמע-צין תשלוני?
 ואני עולה לקראת הזהר הגדול
 בין פסגות-נצח, שם יושבת ומחכה לי
 אמכם — אכן לא ריק הנה החלום חלמתי! —
 שם גם אפקיד רוחי ביד יוצר עולם,
 מעביר עיניו כנפרד מכל אחד
 אמה, בן-הוד רעי, אמה מתריש —
 אמה מבין לי ותודה לך מלב!
 מקר תבוא אל סוד וקני העיר,
 תביא את-ברכתי להם האחרונה,
 וברכתי להם ולך גם יחד,
 כי יבחרו בך לראש תחמתי:

תביב גם מקבד על שב וצ צעיר.
 תדע לנהג העיר בסבלנות ועז.
 לשרש נאמן וער לקבאת הקא.
 שוב מעביר עיניו על פני כל אחד
 היו אפוא בלכם שלום! אַתָּה.
 אמר. בני, תלך אתי ללוותני.
 תנצל אחרי השער ותשוב.
 קחר תקיץ העיר והעויר קהר.
 שקטו רוחות, וכל תזר למסלולו;
 רק פה ושם עוד יראו עקבות הפער.
 גם אלה ימחו מהר והסיים
 ישובו לפכות בשקט גליהם.
 לרקם יום יום מתוך עמל ונגיל וכאב
 סיים אחרני סיים, שלשלת לא-נפסקת.
 את-אלה בציני רוחי אַתָּה
 ובתודת-נפש אַבְרָהָם, בטרם
 ציני בשרי אַסְגֵר לצד. — היו שלום!

פוסע במתינות, אך בלי כבוד, אל המוצא. ליד הדלת הוסך ושולח מבט-ברכה
 אחרון לכל אחד - ויוצא; אחריו - אמר, בראש כפוף.
 דממת אבל כבד; אחר, לאט ובהפסקות

בך-הוד אכן הנה מלאך המות בקרבנו!
 בוקית גם בת גם אב! משתי קצוות אַכְלָה האש.
 שועה אכן זה רב מדי ביום אַתָּה!
 מלמון היום ראינו את-האב בקלא גדלו.
 דישן נשגב האיש! בצמוד-אור הלך מנה.
 בך-הוד הלך האיש, אַבְרָהָם אורו עומד אַתָּה.

צלילי פעמון-המות, נוגים וממושכים, מרחוק. הכל מקפלים כפיהם ושפחיהם
 לוחשות.

ה מ ס ך